

อนุสรณ์
ในพิธีบรรจุศพ

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

ณ โบสถ์ และสุสานคริสตจักรที่ 1 สำเหร่
วันพฤหัสบดีที่ 23 พฤษภาคม 2517

แด่ดวงวิญญาณคุณการุญรัตน์ ไทยง ที่รักอย่างยิ่ง

วันนี้บรรดาญาติมิตร และบุตรหลานได้มาพร้อมกัน เพื่อพิธีบรรจุศพของคุณด้วยความอาลัยเศร้าโศกเหลือประมาณ

อันความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ย่อมพึงบังเกิดแก่มนุษย์ทุกรูปทุกนาม เป็นที่หลีกเลี่ยงมิได้ก็ดีการจากไปครั้งนี้นำความวิปโยคโศกเศร้าอย่างใหญ่หลวงมาสู่ครอบครัว ไทยง ซึ่งจะหาใครที่ไหนมีน้ำใจ ปราณี รักใคร่ เมตตา เอื้อเฟื้อ อดทน ดุจดังคุณไม่มีอีกแล้วในโลกนี้

ในด้านส่วนตัว คุณแม่การุญรัตน์แล้วก็เป็นผู้ที่มีน้ำใจสะอาด ถึงจะตรากตรำทำงานด้วยความเหนื่อยยาก ก็หากินในทางสุจริต มิได้คิดเบียดบังฉ้อโกงใคร ถือหลักธรรมะเป็นที่ตั้ง ทั้งยังได้ประกอบกิจการกุศลผลบุญอยู่เนือง ๆ อุปนิสัยใจคอก็อ่อนโยนสุภาพ เป็นที่รักใคร่แก่ผู้ที่ได้ประสบพบเห็น เป็นประจักษ์แก่ญาติมิตรทั่วไป ทำให้ทุกคนอาลัยถึงคุณแม่และศักดิ์ศรีนี้จะไม่มีวันลืม

ขอดวงวิญญาณของคุณที่รัก จงรับเอาพระคุณความเมตตากรุณา แห่งพระคริสต์ให้ได้สู่สุขคติเทอญ

ครอบครัวไทยง.

อนุสรณ์

แด่

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

ชาตะ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2444

มรณะ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2517

รวมอายุ 72 ปี 5 เดือน 23 วัน

ประวัตินางการุญรัตน์ ไทยง

นางการุญรัตน์ (วีรเธียร) ไทยง เกิดที่จังหวัดพิษณุโลก เมื่อวันอาทิตย์ ขึ้น 14 ค่ำ เดือน 12 ปีฉลู เวลา 11.20 น. ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2444

นางการุญรัตน์เป็นบุตร นายเทียนเป๊าและนางกิมฮอง วีรเธียร นายเทียนเป๊า เป็นครูโรงเรียนสำเหร่ นางการุญรัตน์รับศีลเมื่อเด็กและได้รับการแต่งตั้งเป็นมัคนายกเมื่อ 15 ต.ค. 1903 โดยศาสนาจารย์กิมเฮง มังกรพันธุ์ กับอาจารย์เปลื้อง สุทธิคำ เป็นผู้ประกอบพิธี หลังจากนั้นได้รับการสถาปนาเลื่อนเป็นผู้ปกครองของคริสตจักรที่ 1 สำเหร่ เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 1951 จนกระทั่งถึงแก่กรรม

นางการุญรัตน์ ไทยง เป็นบุตรคนที่ 3 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 5 คน ดังนี้

1. พระประกาศสหกรณ์ (สดับ วีรเธียร)
2. นางสงัด สกุลกัน (ถึงแก่กรรม)
3. นางการุญรัตน์ ไทยง
4. นางประหยัด วิชัยดิษฐ์
5. นายสละ วีรเธียร

นางการุญรัตน์ ได้ทำการสมรสกับนายเล็ก ไทยง ที่โบสถ์คริสตจักรที่ 4 (สืบสัมพันธวงศ์) โดยศาสนฑูต ว.ย. แม็คกลัวร์ เป็นผู้ประกอบพิธีทางศาสนาคริสต์ เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1927 (2470) และจัดการเลี้ยงต้อนรับโดยศาสนฑูต และแหม่ม เอ็ม. บี. ปาล์เมอร์ กับแหม่ม เอ. กอลท์ ที่ห้องประชุม หอธรรมสมัยนั้นของ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน-วิทยาลัย

มีบุตรด้วยกัน 5 คน คือ

1. ร.ท. ธวัชชัย ไทยง ร.น. (ถึงแก่กรรม)
2. นางอุไรทิพย์ อินทุเวศ
3. ทันตแพทย์หญิงนิภาวัณณ์ ราชคีรี
4. นายหิรัญชัย ไทยง
5. นายชัยธวัช ไทยง

การศึกษา นางการุญรัตน์ เมื่ออายุ 6 ขวบ บิดามารดาได้ส่งให้ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนอนุกูลสตรี ในคลองสำเหร่ ซึ่งเป็นโรงเรียนของคุณครูปลีก อุนยะวงษ์ ครั้นสอบไล่ได้ชั้นมัธยมปีที่ 1 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียนแล้ว บิดามารดาจึงได้จัดการติดต่อย้ายไป เรียนที่โรงเรียน กุลสตรี วังหลัง ศิริราช (โรงเรียนแหม่มโคล์) เข้าเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่ 2 จนจบชั้นมัธยมปีที่ 7 ในสมัยนั้น เมื่อ พ.ศ. 1917 (2460)

ขณะที่เรียนปรากฏว่าการเรียนดี ทางโรงเรียนยังได้ส่งเข้าสอบไล่ชั้นประโยคครูมูล (ป.) เมื่อจบหลักสูตรของโรงเรียนแล้ว โดยความยินยอมของบิดามารดา ทางโรงเรียนได้รับเข้าเป็นครูสอนที่โรงเรียนกุลสตรีวังหลัง สอนอยู่ได้เป็นเวลา 2 ปี แล้วจึงย้ายไปสอนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน-วิทยาลัย สอนได้ 8 ปี จึงออกเพราะคลอดบุตร ลำบากแก่การเดินทางไปมาในสมัยนั้น ครั้นต่อมาระหว่างที่พักเลี้ยงบุตรอยู่บ้านทางคณะกรรมการโรงเรียนสำเหร่ขาดครูใหญ่ คณะ-กรรมการของโรงเรียนจึงได้มาขอร้องให้นางการุญรัตน์ ไปทำหน้าที่ในตำแหน่งครูใหญ่ เป็นครูใหญ่และทำการสอนอยู่ได้ 2 ปี ก็ลาออกอีก ต่อมาทางโรงเรียนอนุกูลสตรี ในคลองสำเหร่ได้มาขอให้ไปช่วยสอน เพราะบุตรโตแล้ว พอเดินได้และมีพี่เลี้ยง จึงได้ตกลงไปสอนอยู่ได้ 4 ปี จึงออก ทางโรงเรียนผดุงดรุณีก็เผอิญขาดครูใหญ่ จึงได้ขอร้องให้นางการุญรัตน์ ไปเป็นครูใหญ่ ที่โรงเรียนผดุงดรุณี ถนนประมวญสีลม แทนครูประหยัด วิชัยดิษฐ์ ซึ่งต้องย้ายตามสามีไปต่างจังหวัด นางการุญรัตน์ ได้ทำการสอนตั้งแต่ พ.ศ. 2486 จนถึง พ.ศ. 2513 จึงได้ขอลาออกโดยความจำใจ ด้วยโรคตาเบียดเบียนเมื่ออายุได้ 70 ปี

ลักษณะนิสัย นางการุญรัตน์ มีอารมณ์ดี ร่าเริง ชอบสนุก รักเด็ก ๆ บรรดาอนุชนทั้งหญิงและชายชอบมาหาและร้องเพลง บรรดาเพื่อนมิตรสหายก็ยังพากันมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอในวันเสาร์และวันอาทิตย์ บางครั้งก็พากันไปรับประทานอาหารภายนอก แม้เมื่อต้องลาออกจากโรงเรียนแล้วก็ไม่วายที่บรรดาญาติมิตรและอนุชนทั้งหญิงและชายมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ นางการุญรัตน์เป็นคนขยัน ตื่นแต่เช้าทำงานทำการตั้งแต่สาวจนแก่ มิได้ย่อท้อต่อการงานเลย ทั้งการสอนและการบ้าน นับว่าได้รับการเรียนการอบรมการสอนมาด้วยดีจากโรงเรียนกุลสตรีวังหลัง (โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยปัจจุบันนี้) เคร่งครัดในการปฏิบัติตนสมกับเป็นกุลสตรีที่ดีและเป็นคริสตชนที่ดี นอกเหนือจากนี้นางการุญรัตน์ ยังมีจิตใจแน่วแน่ที่จะให้บุตรได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นกุลบุตรกุลธิดาที่ดี ให้การศึกษาสูงสุดเท่าที่ให้ได้ สั่งสอนให้ยึดมั่นในศาสนาที่ตนศรัทธาอีกด้วย วันใดเมื่อไม่เห็นบุตรคนใดมาโบสถ์ก็ถามถึงและแนะนำเล้าโลมสั่งสอน และสอนให้รู้จักออมทรัพย์ที่หาได้เพื่อใช้จ่ายในครอบครัวเมื่อป่วยเจ็บอยู่เสมอ ก่อนถึงแก่กรรมพบบุตรคนใดก็สั่งว่า **อย่าลืมพระ**

นางการุญรัตน์ รักความสะอาด เมื่อเห็นสิ่งใดสกปรกก็สั่งให้เช็ดให้ถูให้ทำเสียให้เรียบร้อย ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์แม้เมื่อป่วยเจ็บ ก็ยังพยายามเดินลงจากบ้านด้วยไม้เท้า บางครั้งขอให้เด็กจูงไปหน้าโบสถ์ทั้งเช้าและบ่าย ถามทีไรก็บอกว่าไปสนทนากับพระเจ้า ที่หน้าโบสถ์คริสตจักรสำเหร่

นางการุญรัตน์ นับได้ว่าเป็นแม่พิมพ์ที่ดีคนหนึ่ง วันใดอยู่ในโบสถ์ นมัสการพระเจ้า ไม่เห็นมีเพลงพิเศษร้อง ก็เรียกบรรดาอนุชนและคนหนุ่มคนแก่บ้างมาหัดร้อง บางครั้งไม่มีใครเลย นางการุญรัตน์ร้องเสียเอง ในการร้องนั้นพยายามอ่าน เน้นคำสั่งสอนพระของคริสต์เสมอเพื่อให้ทุกคนที่ฟังได้ถึงพระเจ้าในเนื้อร้องมากกว่าทำนองเพลง ทำให้คณะนักร้องของคริสตจักรสำเหร่ตื่นตัวขึ้น

นางการุญรัตน์ เป็นผู้ที่มีความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดาและญาติพี่น้อง มักไปมาหาสู่เสมอ และมักจะมีอะไรติดมือไปด้วย แต่มาคราวนี้ป่วยเดินเหินไม่สะดวกจึงได้เพลาไป แต่ก็ยังเป็นที่รักของบรรดาญาติพี่น้องทุกคน

การป่วยเจ็บ นางการุญรัตน์ เริ่มป่วยเมื่อบุตรชายคนโตถึงแก่กรรม เมื่อ 2504 และในปีเดียวกันนี้ ได้ไปทำการผ่าตัดที่หน้าอกด้านซ้ายที่โรงพยาบาลศิริราช โดยนายแพทย์

พิศิษฐ์ วิเศษกุล พร้อมทั้งบรรดาแพทย์อีกหลายคน เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2504 ผลของการผ่าตัด เป็นที่พอใจอย่างยิ่ง ต่อมาโรคอื่น ๆ ได้มาแทรก เช่นโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง หัวใจใหญ่ ตาเป็นต้อ แพทย์ไม่สามารถเยียวยาได้ แต่ก็ยังแข็งแรง พักอยู่บ้าน ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ 4 พ.ค. 2517 บุตรได้ช่วยกันรีบส่งโรงพยาบาลอีกด้วยโรคท้องเสีย แพทย์ว่าไม่ใช่โรคอหิวาต์ ดูท่าจะหาย แพทย์สั่งให้กลับบ้านได้ในวันศุกร์ที่ 17 พฤษภาคม แต่โรคหัวใจได้กำเริบ นายแพทย์ได้ช่วยกันพยาบาลรักษาจนสุดความสามารถเมื่อบ่ายวันที่ 16- พ.ค. แต่นางการุญรัตน์ ไทยง ได้สิ้นลมหายใจเสียแล้วเมื่อเวลา 18.00 น. ด้วยโรคหัวใจวายอย่างอาการสงบ คำนวณสิริอายุได้ 72 ปี 5 เดือน 23 วัน

พระเจ้าได้ทรงประทาน นางการุญรัตน์ ไทยง ให้ไว้เป็นแม่พิมพ์ที่ดีของลูก ๆ และมิตรสหาย บัดนี้พระองค์ทรงพอพระทัย และรับนางการุญรัตน์ ไทยง ไปจากพวกเราแล้ว ให้พวกเราโมทนาพระบิดาเจ้า ของเราเถิด

คุณครูการุณรัตน์ ไทยง

เมื่อครั้ง อายุ 24 ปี

คุณครูการุณรัตน์ ไทยง

เมื่อครั้งเป็นอาสากาชาด "กองประดิษฐ์ ชุดที่ 2"

พ.ศ. 2484

ครอบครัวไทยง

ถ่ายเมื่อ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2517

ขอบคุณ

ในนามของครอบครัว "ไทยง" ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้มีเกียรติ ญาติและมิตรสหายทุกท่าน ที่ได้กรุณามาในงานศาสนพิธี บรรจุศพของ คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

ขอขอบคุณ สำหรับการจัดศาสนพิธีในครั้งนี้ ซึ่งได้รับความเอื้อเฟื้อจาก ท่านศาสนาจารย์ทองสุก มังกรพันธุ์ พร้อมด้วยความร่วมมือของ ผป. เธียร เขียวขำแสง ผป. ทรัพย์-เขียวขำแสง ศาสนาจารย์สัมฤทธิ์ วงษ์สังข์ ศาสนาจารย์ประยูร-คารวานนท์ ศาสนาจารย์นีระ กำแหงส่อง ศาสนาจารย์สุรพล-ภูประพันธ์ ศาสนาจารย์จรูญ วิชัยดิษฐ์ และคณะอนุชนสำเหร่ การพิธีจึงสำเร็จด้วยดีตลอดมา

ขอบคุณ นายแพทย์ประสงค์ ชัยรัตน์ แพทย์หญิงเรวดี แพทย์หญิงเมตตา ฯลฯ ตลอดจนพยาบาลและเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน ที่ได้กรุณาช่วยรักษาเยียวยาการเจ็บไข้ ของครูการุญรัตน์ ไทยง อย่างสุดความสามารถ

ขอบคุณคณะอาจารย์ เจ้าหน้าที่และคนงานของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย โรงเรียนกรุงเทพโปลิ-เทคนิค และโรงเรียนผดุงดรุณี ที่ได้กรุณามาช่วยเหลือจัดเรื่องบริการต่าง ๆ

ขอบคุณ คณะนักร้อง ที่ได้มาถวาย เสียงเพลง พิเศษใน พิธีครั้งนี้

ขอบคุณห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยการพิมพ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือในการจัดพิมพ์อนุสรณ์เล่มนี้ให้อย่างรีบด่วนที่สุด

ขอบคุณ ญาติ และมิตรสหาย ทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือในทุกสิ่งทุกอย่าง สำหรับศาสนพิธีของคุณครูการุญรัตน์-ไทยง ในครั้งนี้

กุศลอันใด อันพึงเกิดจากศาสนพิธีบรรจุศพของ คุณครูการุญรัตน์ ไทยง ครั้งนี้ จงดลบันดาลให้ท่านทั้งหลายมีความสุขกายสบายใจ รุ่งโรจน์ในกิจการงานของท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไปทุกคน

"ครอบครัว ไทยง"

23 พ.ค. 2517

แม่พิมพ์ที่ดี

แด่คุณการุญรัตน์ ที่รักยิ่ง

แม้ว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตาย จะเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์ทุกรูปทุกนามก็ตาม แต่ก็อดที่จะใจหาย เสียใจและอาลัยไม่ได้ในการจากไปอย่างไม่มีวันกลับ แต่ดวงวิญญาณจิตของคุณยังอยู่ใกล้ฉัน ตลอดเวลา 47 ปีที่ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานั้น คุณได้กระทำทุกวิถีทางอันจะพึงเป็นแบบฉบับที่ดีของกุลสตรีเพศ แม้ว่างานนั้นจะเหนื่อยยากลำบาก ตรากตรำสักเพียงใดก็มิได้ท้อถอย ทั้งนี้ก็เพื่อนำความสุขให้กับครอบครัวและลูกหลาน

ความดีของคุณนับว่าเป็น**แม่พิมพ์ที่ดี** ความดีนี้ยังคงฝังติดสนิทอยู่ในจิตใจของฉันตลอดเวลา และหวังอีกด้วยว่าจะเป็นแบบอย่างแม่พิมพ์ที่ดีแก่ลูก ๆ หลาน ๆ ต่อไปด้วย

การจากไปอย่างกระทันหันของคุณนี้ ยังความเศร้าสลดเสียใจอย่างยิ่ง ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของฉันและครอบครัวไทยง

ขอให้ ดวง วิญญาณ ของ คุณ จงไป สู่สุข คติ ชั้น สวรรค์เมืองแมนกับพระเยซูคริสต์เถิด

เล็ก ไทยง

แด่ วิญญาณ ของ คุณการุญรัตน์ ที่รัก

ครั้งที่เราสอน หนังสืออยู่ที่ โรงเรียน กรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยนั้น เราเคยออกจากบ้านไปโรงเรียนด้วยกัน แล้วกลับบ้านพร้อมกัน บางวันเรากลับมาทางรถราง บางวันเรากลับทางเรือจ้าง แวะซื้อกับข้าวกับปลาเข้าครัว ทำกินกันสด ๆ ร้อน ๆ ตำน้ำพริก ทอดปลาทูตัวโต ๆ รับประทาน บางวันเราช่วยกันแกง รู้สึกว่าเอร็ดอร่อยจริง สนุกดี ทั้งเพลิดเพลินอีกด้วย เมื่อนั่งมาในเรือจ้างจากท่าเรือสาธรมาถึงท่าเรือสำเหร่ แม้จะเป็นเวลานาน เราทั้งสองก็ไม่เคยย่อท้อ แต่บัดนี้ ใครเล่าจะมาเป็นเพื่อนเช่นนั้นอีก **ไม่มีใครอีกแล้ว**

วันเสาร์ โรงเรียนหยุด เราก็ช่วยกันซักผ้า ตากผ้าเตรียมสำหรับไว้ใช้ต่อไปในวันจันทร์ พอผ้าแห้ง เราก็ช่วยกันเก็บ เธอเป็นคนรีดผ้าเก่งมาก แข็งแรงและเข้มแข็งไม่มีใครจับ บัดนี้ ใครเล่าจะมาช่วยทำเช่นนั้นอีก **ไม่มีใครอีกแล้ว**

วันอาทิตย์ เรารีบตื่น ซักผ้าซักผ่อนเสร็จแล้ว เตรียมตัวไปนมัสการพระที่โบสถ์ไม่เคยขาด ทุกวันอาทิตย์ แต่เดี๋ยวนี้ใครจะมาร่วมนมัสการกับฉันอีกล่ะ **ไม่มีใครอีกแล้ว**

จะมีการประชุมนมัสการพระกันที่ใด เราทั้งสองไม่เคยขาด ไปด้วยกันเสมอ แต่เดี๋ยวนี้ใครเล่าจะร่วมการเดินทางไปกับฉัน **ไม่มีใครอีกแล้ว**

ครั้นถึงเวลารับประทานอาหาร ทั้งมื้อเช้า มื้อกลางวัน และมื้อเย็น เธอเคยเรียกฉันให้ไปร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน เดี๋ยวนี้ใครเล่าจะเป็นคนเรียกฉัน **ไม่มีใครอีกแล้ว**

ถึงเวลานอน เธอก็เคยเตือนให้ฉันนอน เพราะจะต้องรีบตื่นแต่เช้า ๆ เพื่อเตรียมตัวไปสอน ไม่ให้ไปถึงโรงเรียนสาย เกรงว่าจะเป็นตัวอย่างไม่ดีแก่นักเรียนทั้งหลาย และเราทั้งสองก็ไม่เคยไปโรงเรียนสาย อาจารย์ใหญ่เคยชมเชยเราทั้งสองเสมอ เดี๋ยวนี้ใครเล่าจะเป็นผู้เตือนฉันเช่นนี้**ไม่มีใครอีกแล้ว**

ยามทำความสะอาดบ้านช่อง เธอก็ช่วยฉัน ฉันก็ช่วยเธอทำ เราทั้งสองใจเดียวกันในการรักษาความสะอาดของบ้าน เดี๋ยวนี้ใครเล่าจะช่วยฉันทำ **ไม่มีใครอีกแล้ว**

เมื่อถึงคราวสนุก เธออยากดูภาพยนต์ บางทีฉันอยากไปดูภาพยนต์ เราทั้งสองก็ไปด้วยกันเสมอ เดี๋ยวนี้ฉันจะไปกับใครเล่า **ไม่มีใครอีกแล้ว**

สิ่งเหล่านี้แหละ มันมารบเร้าอยู่ในหัวสมองของฉันอีก เมื่อทราบว่า เธอต้องจากฉันไปในอ้อมแขนของพระเยซูคริสต์-

เจ้าแล้ว พระองค์ทรงรักเธอมาก พระองค์ทรงโปรดประทานเธอให้มาอยู่เป็นคู่ครองกับฉัน บัดนี้พระองค์ทรงพอพระทัยรับเธอไปจากฉันแล้ว จงเป็นสุขเถิด

กาจ๋า, เธอจากฉันไปแล้ว ความดีของเธอมีมากมายเหลือที่ฉันจะพรรณนาไว้ในที่นี้ให้หมดได้ ฉันขอกล่าวเป็นคำแรก จากปากของฉันว่า เธอเป็น "**แม่พิมพ์ที่ดี**" ของลูก-หลานและมิตรสหายไม่มีใครเหมือน ในสายตาของฉัน ฉันขอเทอดเธอไว้ในที่นี้ เพื่อลูก ๆ หลาน ๆ และบรรดามิตรสหายของเธอจะได้ปฏิบัติตาม

กาจ๋า, ฉันจำได้ดีว่า เมื่อฉันกลับบ้าน เธอมักมีอะไรต่ออะไรให้ฉันเสมอ แบ่งปันไว้ให้ฉันรับประทาน บัดนี้เธอจากฉันไปแล้ว ใครเล่าจะมีน้ำใจแบ่งปันให้ฉันได้รับประทานเมื่อเหน็ดเหนื่อยกลับมาบ้าน เธอไปเป็นสุขในอ้อมแขนของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

กาจ๋า, ฉันกลับบ้านทีไร เธอเป็นต้องออกมาพบ และเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฉันฟัง บางครั้งฉันโกรธ เพราะกลับมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย เธอก็ยิ้ม และว่า "ก็ไม่รู้จะไปเล่าให้ใครฟัง" แล้วเธอก็นิ่ง รอไปจนเมื่อฉันอาบน้ำรับประทานอาหารหายเหนื่อย เธอก็กลับมาเล่าต่อให้ฉันฟัง นิสัยอันงามเช่นนี้

ฉันชื่นใจ หายโกรธ ใครเล่าจะเป็นผู้ที่ชูใจให้ฉันเช่นนี้อีก เพราะเธอจากฉันไปแล้ว

กาจ๋า, เมื่อฉันนอนดูโทรทัศน์ เธอชอบออกมายืนบังเงาเสีย ฉันรู้ว่า เธอสัพยอกเย้าเล่น ฉันดุเอา เธอไม่โกรธ แต่เดินหนีไปด้วยหน้าอันยิ้มแย้ม ใครเล่าจะมีนิสสัยเช่นนี้อีก ในเมื่อเธอจากฉันไปแล้ว ขอเธอเป็นสุขเถิด

กาจ๋า, บางวันฉันนอนอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานอยู่ดึก ๆ เธอออกมา ไล่ให้ฉันไปนอนเสีย เพราะกลัวจะเพลีย อ่อนกำลังไปทำงานไม่ได้ บัดนี้ เธอจากฉันไปแล้ว ฉันเชื่อว่า วิญญาณอันสะอาดของเธอคงช่วยติดตามฉันอยู่เสมอ เพราะว่าไม่มีใครอีกแล้ว

กาจ๋า, บางวันฉันกลับบ้านค่ำ ๆ เพราะลูกชายมารับช้า และบางวันก็มีงานมากด้วย พอถึงบ้านเธอก็บ่นว่า อาหารเย็นหมด ไม่น่ารับประทานและอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ใครเล่าจะคอยเตือนให้ฉันกลับบ้านแต่วัน ๆ อีก เพราะเธอจากฉันไปแล้ว

กาจ๋า, เวลาค่ำคืน ฉันชอบจุดไฟ เปิดไฟฟ้าให้สว่างไสว เป็นบ้านคนอยู่ แต่เธอไม่ชอบเป็นการเปลืองค่าไฟฟ้า เดี๋ยวนี้เธอจากฉันไปแล้ว ใครเล่าจะมาช่วยปิดเปิดไฟฟ้าให้ฉันอีก

กาจ๋า, วันนั้นฉันกลับบ้านหลังจากการเยี่ยมเธอซึ่งรัก-ษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล หลาน ๆ มาถามกันใหญ่ว่า "**คุณยายอยู่ที่ไหน ทำไมไม่พาคุณยายกลับมาบ้าน หนูคิดถึงคุณยาย**" ฉันต้องตอบเธอจากใจจริงว่า "**พระรับคุณยายไปสวรรค์แล้ว**" หลานก็พากันแปลกใจ ถามแล้วถามอีก เพราะการจากไปของเธอนี่เอง ใครเล่าจะเป็นเพื่อนหลาน ๆ คุณยายเคยแจกขนมให้หลาน ๆ เก่งมาก เดี๋ยวนี้ใครเล่าจะทำเช่นนั้นอีก

กาจ๋า, แม้ลูก ๆ ก็เสียใจ พากันร้องไห้ เพราะการจากไปของคุณแม่ที่รักอย่างสุดซึ้งของเขา แม่พิมพ์ที่ดีของเขาเพราะเธอจากลูก ๆ ไป ลูก ๆ จะไม่มีแม่ที่ดีเช่นนี้อีกแล้ว

กาจ๋า, เพื่อน ๆ ก็ถามถึง ไม่ยอมเชื่อในการจากไปของเธอโดยกระทันหัน ทุกคนเสียใจมากเพราะเธอกับเขาเคยได้คุย เคยได้จูบ เคยได้กอด เคยได้จับมือ เมื่อพบปะกันคราวนี้เธอจากเขาเหล่านั้นไปเสียแล้ว เขาคิดถึงเธอ อาลัยในเธออย่างยิ่ง

กาจ๋า, อนุชนชายหญิงคิดถึงเธอมาก เธอเคยนำร้องเพลง สอนเพลงเก่า ๆ ที่เขาไม่เคยร้อง แม้มันจะโบราณ อนุชนก็ดีใจ ช่วยกันร้องถวายพระเกียรติในการนมัสการพระเจ้าวัน

อาทิตย์ แต่บัดนี้เธอจากเขาไปแล้ว เขาไม่มีเธอที่จะช่วยนำเพลงอีกแล้ว อนุชนคิดถึงเธอมาก

กาจ๋า, เธอจากฉันไปแล้ว ตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ขอดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของเธอ จงประสบความสุขสำราญในสวรรค์ชั้นเมืองแมนกับพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราเถิด

เล็ก ไทยง

23 พ.ค. 1974

155 ซอยวิจิตรวรสาสน์ ถนนเจริญนคร

ตำบลบุคคโล, อำเภอธนบุรี

กรุงเทพมหานคร 6

โทรศัพท์ 68-0076

อาลัยแม่

นับแต่สิ้นบุญคุณแม่ที่รักไปแล้ว ลูก ๆ ก็เห็นแต่คุณ-พ่อเพียงผู้เดียว ที่ต้องรับภาระเลี้ยงดูแทนคุณแม่โดยให้ความรัก ความดูแล และทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อลูก ๆ หลาน ๆ ทุกอย่าง พระคุณของคุณแม่สุดที่จะบรรยายออกมาเป็นตัวอักษรได้

เมื่อคุณแม่มาจากลูก ๆ หลาน ๆ ไปท่ามกลางความอาลัยรักอย่างสุดซึ้งเช่นนี้ นับว่าเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของลูก ๆ หลาน ๆ ทุกคน

ในที่สุดนี้ ลูกขออัญเชิญพระเมตตาและพระกรุณาคุณแห่งพระคริสต์เจ้าจงสถิตอยู่กับดวงวิญญาณของคุณแม่ ให้ได้ประสบความสุขในสัมปรายภพเทอญ.

อุไรทิพย์, ลูก และหลานทุกคน

คุณแม่ที่รักของลูก ๆ

แม่จ๋า เดี๋ยวนี้พวกลูก ๆ ไม่มีแม่อีกแล้ว ลูกทุกคนใจหายเมื่อทราบข่าวนี้เพราะแม่ก็สบายดีแล้ว และก็จะกลับบ้านในไม่ช้านี้

ร่างกายของคุณแม่เคยแข็งแรงดีเสมอ เพิ่งจะมาเจ็บป่วยตั้งแต่ ค.ศ. 1961 หลังพี่ชายคนโตเสียไปอย่างกระทันหันโดยอุบัติเหตุ

เมื่อตอนลูกจะไปเมืองนอก (ค.ศ. 1964) ลูกก็เป็นห่วงคุณแม่ เกือบจะไม่ไปแล้ว แต่ก็บังเอิญได้ทุนของโรง-เรียนจึงตัดสินใจไป ให้พี่สาวดูแลแทน ทุกครั้งที่อยู่เมืองนอกได้รับจดหมายของพี่สาว ลูกต้องร้องไห้ เพราะทราบว่าแม่เจ็บมากอีก ลูกได้รับจดหมายจากพี่สาวหลายครั้ง ทุกครั้งไม่อยากเห็นและรับรู้เลยเพราะทำให้คิดถึงบ้านอยากจะกลับไปหาจนกระทั่งลูกกลับมาจึงได้พามารับการรักษาที่ ร.พ. กรุงเทพ-คริสเตียนเมื่อ 1969 คุณแม่เข้า ร.พ. 4–5 ครั้ง แต่ละครั้งอย่างน้อย 2 สัปดาห์ บางครั้งเป็นเดือนก็ยังมี หลังจากนั้นมาก็ได้รับการรักษาอย่างดีที่สุดตลอดมา คุณแม่ก็แข็งแรงขึ้น ไปนมัสการที่โบสถ์และร้องเพลงพิเศษเป็นประจำเสมอมา แม้

กระทั่งการประชุมคริสเตียนก็ไม่เคยขาดทั้ง ๆ ที่ร่างกายก็ทรุด-โทรมลง

ครั้งสุดท้าย ก่อนคุณแม่มา ร.พ. ลูกรู้ว่าท้องเดินมา 4-5 วันแล้ว ได้ช่วยกันขยั้นขยอให้มา ร.พ. จึงได้มา ร.พ. ตั้งแต่วันเสาร์ที่ 4 พ.ค. 1974 ลูกเองและน้องจี๊ดก็มาเฝ้าทุกคืน อาการดีขึ้น ลูกเองก็เจ็บนอนห้องใกล้ ๆ กับคุณแม่ แต่ลูกสบายดีขึ้นจึงกลับก่อนคุณแม่จากไปหนึ่งวัน ลูกเสียใจที่ไม่ได้เห็นใจคุณแม่เพราะนึกไม่ถึงเลย ลูกเองวันนั้นก็ไม่ค่อยสบายเหมือนกัน จึงไม่ได้มาหาคุณแม่ในวันรุ่งขึ้น ถึงได้พบคุณแม่ไปอยู่ยังที่บรมสุขเกษมกับพระเยซูเจ้าแล้ว ลูกดีใจที่คุณแม่ชอบชุดที่ลูกเย็บให้เมื่อวันแต่งงาน คุณแม่ใส่แล้วดูสดชื่นหน้าคุณแม่ก็ยิ้มแย้มดี คุณแม่เคยบอกเสมอว่าพร้อมแล้วที่จะไปอยู่กับพระเจ้า เพราะร่างกายร่วงโรยมากขึ้นทุกวัน ทำอะไรก็ไม่ถนัด ลูก ๆ ทุกคนเสียใจมาก แต่ก็พยายามตัดใจว่า คุณแม่พร้อมแล้วที่จะไปเมืองบรมสุขเกษม และได้ไปอยู่กับพี่ชายคนโต

จากนี้ไปดวงวิญญาณคุณแม่ คงเป็นสุขแล้วเพราะไม่ต้องได้รับความเจ็บปวดอีกต่อไป

ขอพระผู้เป็นเจ้า ทรงสถิตย์อยู่กับคุณแม่ด้วยตลอดไป

จากลูกแจ๋ว

แม่ จ๋า แม่

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง อดีตครู BCC สมัยกึ่งศตวรรษที่ล่วงแล้ว อดีตครูใหญ่ **รร. ผดุงดรุณี** สมัยไม่ช้าไม่นานนี้เอง ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง **ผู้ปกครอง** ของ **คริสตจักรที่ 1 ลำเหร่** แห่ง **สภาคริสตจักรในประเทศไทย**

ซึ่งต่อไปในบทความ **อนุสรณ์** น้อยๆ นี้ ผมจะเรียกท่านสั้นๆ ว่า **พี่การุญ** ซึ่งเคยได้เรียกท่านมาตั้งแต่ต้น และเป็นเสียงที่ดื่มด่ำจับใจนัก เป็นเสียงซึ่งให้ความสนิทชิดชอบอบอุ่น และเคารพรักสุดซาบซึ้ง

พี่การุญ มีบุตรและธิดา 5 คน มีชื่อสอดคล้องสัมผัสและสัมพันธ์ระรื่นหูดีแท้ **ธวัชชัย อุไรทิพย์ นิภาวัณณ์ หิรัญชัย ชัยธวัช** เป็นชื่อที่คุณพ่อ (คือ **อจ. เล็ก ไทยง**) ตั้งให้ คนที่สองและสามเป็นธิดา อีกสามคนเป็นบุตรชาย

สามคน (ที่ 2, 3 และ 4) มีครอบครัวเป็นฝั่งเป็นฝาไปแล้ว คนหัวปีถึงแก่กรรมเสียก่อนในวัยชายฉกรรจ์จึงยังโสดอยู่ คนสุดท้องกำลังเนื้อหอม รับราชการตำแหน่งอาจารย์ใน **คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย**

บุตรและธิดาแต่ละคนต่างก็ซาบซึ้งในพระคุณของแม่ และเมื่อมี **ครอบครัว** แล้วก็ยิ่งซึ้งซาบใน **ความรัก** ของแม่ยิ่งขึ้นอีกทวีตรีคูณสุดอนุมานได้

ฉะนั้นใน **หนังสืออนุสรณ์** ฉบับที่พิมพ์ขึ้นนี้ ผมจึงฝากคำกลอน **แม่จ๋าแม่** ซึ่งผมได้ร้อยกรองออกมาจากใจในวันที่ผมสูญเสีย **คุณแม่** เมื่อครั้งกระโน้น เพื่อรวมจิตรำลึกถึง **พี่การุญ** ผู้จากไป

แม่จ๋าแม่

พระคุณนั้น เลิศแล้ ใครจะเหมือน
แม่รักลูก แนบชีวา ฟ้ารักเดือน
จะดีชั่ว แม่ไม่เบือน เมินหน้ามอง

แม่จ๋าแม่

อบอุ่นแท้ คราลูกเหงา และเศร้าหมอง
อ้อมแขนแม่ แผ่สัมผัส รัดประคอง
อุ่นกว่าทอง หลอมในเบ้า เตาอัคคี

แม่จ๋าแม่

ลูกก้มกราบ หาบแน่ เหนือเกศี
หนึ่งองค์พระ ยอดบูชา บ่ำเนารี
ทั้งภพนี้ และภพหน้า นิรันดร

แม่จ๋าแม่

ลูกลิขิต เขียนแพร่ แผ่อักษร
เทิดรักแม่ สูงล้ำ กว่าอัมพร
เกินกานท์กลอน เสกสรรค์ ประพันธ์กรอง

แม่จ๋าแม่

ลูกชะแง้ แลแม่หาย หทัยหมอง
ลูกขาดแม่ ดั่งชีวาตม์ ขาดกายครอง
หมดโพธิ์ทอง ลูกรันทด หมดนิยาม
ฟ้าสูง ปฐพีกว้าง สล้างสุด
มหาสมุทร ลึกล้น คนคิดขาม
ผนวกสิ้น หนึ่งหิงห้อย ปล่อยแสงวาม
สุดทาบทาม รักของแม่ แขไขรอง

แม่จ๋าแม่

ขอรับกราบ นาบแน่ ลูกสนอง
เฉกองค์พระ ปฏิมา ทาทาบทอง
พิสุทธิ์ผ่อง ลูกระรื่น ชื่นรสธรรม

แม่จ๋าแม่

เพียงแว่วแต่ คำ **แม่** ไซร้ หทัยหวำ
ลูกขาดแม่ เพราะลูกนี้ มีเพรงกรรม
ขอยึดธรรม คำ **แม่** มั่น นิรันดร์ เทอญ

ผมขอมอบ กลอน ชุด แม่จ๋าแม่ ให้กับหลาน ๆ ทุกคน และขอมอบส่งผ่านไปถึง **พี่การุญ** ซึ่งผมมั่นใจว่าได้เนาอยู่แล้วกับ **พระเยซูคริสตเจ้า ณ เมืองบรมสุขเกษม** โน้นแล้วอย่างสมบูรณ์

ท. มังกรพันธุ์

21 พฤษภาคม 2517

แด่น้องที่รัก

แม่การุญ เป็นน้องคนที่สองของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้ารักมาก บัดนี้ได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้ายังจำได้ดี เมื่อสมัยแม่การุญยังเป็นเด็ก เป็นนักเรียนที่ดีมีชื่อเสียงในเรื่องความขยันและเรียนดี หลังจากนั้นแม่การุญก็ได้ใช้และอุทิศชีวิตเป็นครูมาตลอด จนอายุเกือบ 70 ปี จึงได้ลาออก เนื่องจากสุขภาพไม่สมบูรณ์ แม่การุญเป็นผู้ที่มีความอดทน เข้มแข็ง และมีใจเผื่อแผ่ เมตตา โอบอ้อมอารีต่อทุกคนที่พบเห็น ในตอนปลายชีวิต 2–3 ปีนี้ แม่การุญได้มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ต้องไปอยู่โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียนเป็นครั้งคราว ตอนที่ป่วยอยู่ครั้งหลังที่สุดนี้ ข้าพเจ้าและภริยาก็ได้ไปเยี่ยม รู้สึกว่าอาการดีขึ้น ไม่มีอะไรที่น่าวิตก คุณหมอกำหนดวันที่จะให้กลับบ้านได้ แต่แล้วก็มีอาการทางหัวใจเกิดขึ้นในตอนเย็นวันพฤหัสที่ ๆ 16 พฤษภาคมนี้ และได้ถึงแก่กรรมโดยปัจจุบันทันด่วน ทั้ง ๆ ที่นายแพทย์ได้เอาใจใส่ช่วยเหลือเป็นอย่างดีที่สุด แม่การุญเป็นผู้มีความเลื่อมใสศรัทธา และเคร่งครัดในศาสนา เป็นผู้ที่มีความไว้วางใจในพระเยซูคริสตเจ้าตลอดมา จึงเชื่อมั่นว่า ดวงวิญญาณ ของ แม่การุญ คงจะ ได้ไปอยู่ ในเมืองบรมสุขเกษมกับองค์พระเยซูคริสตเจ้าแล้ว

พระประกาศสหกรณ์

(สดับ วีรเธียร)

ไว้อาลัยคุณอาการุญรัตน์ ไทยง

มรณกรรมของคุณอาการุญรัตน์ ไทยง เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2517 ทำให้ข้าพเจ้าผู้เป็นหลานรู้สึกเสียใจและอาลัยถึงเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะคุณอาการุญรัตน์เป็นกุลสตรีที่มีคุณงามความดีมากในหลายด้าน เป็นผู้ที่ควรแก่คำสรรเสริญในด้านการงาน คุณอาการุญรัตน์เป็นผู้ที่มีความอดทนและยอมเหน็ดเหนื่อย เพื่อจะบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมตลอดเวลาที่สุขภาพยังดีอยู่ คุณอาการุญรัตน์เป็นสตรีที่ได้รับการศึกษามาดี และได้ใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ด้วยการเป็นครูสอนอยู่เป็นเวลานาน จึงมีลูกศิษย์ที่รักใคร่นับถืออยู่เป็นจำนวนมาก กอปรทั้งเป็นผู้มีน้ำใจเมตตาแก่คนทั่วไป จึงเป็นที่รักของบรรดาลูกศิษย์และผู้อื่นที่ได้รู้จัก

นอกจากจะได้ทุ่มเทกำลังกายและใจให้กับงานสอนแล้ว คุณอาการุญรัตน์ยังได้ทำงานและเป็นกำลังสำคัญยิ่งของ คริสต-ศาสนาอีกด้วย เป็นผู้ที่เคร่งต่อการปฏิบัติทางศาสนา และมีความเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่ง มรณกรรมของคุณอาการุญรัตน์จึงเป็นการสูญเสียกำลังของศาสนาอีกส่วนหนึ่งด้วย

ในด้านส่วนตัว ข้าพเจ้าได้เคยใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวของ คุณอาการุญรัตน์ ใน ช่วง หนึ่ง ของ การ ศึกษาของ ข้าพเจ้า และก็ได้รับความเมตตาจากคุณอาการุญรัตน์เป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกในพระคุณอยู่เสมอมา เมื่อคุณอาการุญรัตน์ต้องจากไป ข้าพเจ้าอดที่จะเศร้าโศกไม่ได้ แม้จะทราบดีว่าคุณอาการุญรัตน์ ผู้ซึ่งเชื่อมั่นในพระธรรมคำสอน และผู้ซึ่งได้บำเพ็ญความดีตลอดมา ได้บรรลุสุขคติภพตามน้ำพระทัยของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

สันทิศ วีรเธียร

แด่คุณน้าการุญรัตน์ที่รักและเคารพยิ่ง

คุณน้าเป็นผู้มีพระคุณอย่างสูงสุดต่อหลาน ๆ ยังจำได้ดีว่า เมื่อครั้งคุณแม่ของหลานป่วยหนักด้วยโรคมะเร็งในกระเพาะอาหารอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งระหว่างนั้นคุณแม่เป็นครูใหญ่อยู่โรงเรียนศึกษากุมารี คุณแม่ทราบดีว่าจะมีชีวิตอยู่อีกไม่กี่วัน ถ้าคุณแม่สิ้นชีวิตที่นั่นหลานทั้งสองคงจะขาดที่พึ่งและว้าเหว่มาก เพราะไม่มีญาติอยู่ที่นั่นเลย ขณะนั้นหลานทั้งสองก็ยังเด็กอยู่ คุณแม่จึงให้หลานโทรเลขมาขอให้ คุณน้าไปรับกลับกรุงเทพ ฯ เพื่อจะได้มาตายใกล้ญาติพี่น้อง พอคุณน้าได้รับโทรเลขก็รีบเดินทางไปรับคุณแม่ทันที คุณน้ารับคุณแม่มาพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านสำเหร่ คุณน้าได้ช่วยตามแพทย์มารักษาพยาบาลและเอาใจใส่เฝ้าดูแลคุณแม่อย่างใกล้ชิด แต่อาการป่วยของคุณแม่หนักมากสุดที่แพทย์จะเยียวยารักษาให้หาย คุณ-แม่จึงได้สิ้นชีวิตลงที่บ้านคุณน้านั่นเอง หลานยังระลึกถึงพระคุณของคุณน้าอยู่เสมอ คุณน้าได้ให้ความรักความอบอุ่นและ เมตตาต่อ หลานมา ตั้งแต่เด็กจน กระทั่ง หลานมี ครอบครัวแล้วคุณน้าก็ยังรัก และห่วงใยใน ความทุกข์สุข ของหลาน ตลอดจนลูก ๆ ของหลานทุกคนด้วย เมื่อหลานย้ายติดตามสามีไปรับราชการอยู่ต่างจังหวัด ได้ฝากลูกไว้ประจำที่โรงเรียนผดุงดรุณีซึ่งคุณน้าเป็นครูใหญ่ ลูกได้เล่าให้ฟังว่า คุณยายการุญซื้อขนมมาฝากเสมอ บางครั้งก็ให้เงินไว้ซื้อขนมและคอยไต่ถามดูแล

ทุกข์สุขอยู่เป็นนิจ เวลาโรงเรียนปิดเทอมก็รับไปเที่ยวบ้านสำเห
ด้วยสงสารว่าอยู่ห่างไกลพ่อแม่ ในวันคริสตมาส คุณน้าก็ไม่เคยลืมแจกของขวัญแก่หลาน ๆ ทุกคนโดยทั่วถึง เป็นประจำทุกปี เวลาหลานไปเยี่ยมคุณน้าที่บ้าน คุณน้าก็รู้สึกชื่นชมยินดีที่ได้พบหลาน คุณน้ามีแต่ความรักความปรารถนาดีต่อหลาน คอยแนะนำตักเตือนให้หลานปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม นอกจากนี้คุณน้ายังมีอารมณ์ดีอยู่เสมอ หลานไม่เคยเห็นคุณน้าดุใครหรือโกรธเคืองใครเลย แม้ในบั้นปลายแห่งชีวิตคุณน้าจะถูกโรคภัยเบียดเบียน และระยะหลัง ๆ นี้ตาของคุณน้าจะมองไม่ค่อยเห็นเนื่องจากเป็นต้อกระจก คุณน้าก็มิได้ปริปากบ่นหรือแสดงความทุกข์ให้ผู้อื่นเห็น ทั้งนี้เพราะคุณน้ามีความเชื่อมั่นในพระเจ้า คุณน้ายังไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ไม่เคยขาด คุณน้าปรารภอยู่เสมอว่าเมื่อไรพระเจ้าจะมารับ บัดนี้คุณน้าก็ได้ไปอยู่กับพระเจ้าสมความปรารถนาแล้ว

คุณน้าได้จากหลานไปอย่างรวดเร็วอย่างไม่คาดคิด นำความเศร้าสลดใจมาสู่หลานและครอบครัวของหลานอย่างสุดซึ้ง แม้คุณน้าจะจากหลานไปแล้ว แต่พระคุณอันล้ำเลิศของคุณน้าจะยังคงประทับแน่นอยู่ในดวงใจของหลาน ๆ อยู่ตลอดไปมิรู้ลืม.

ด้วยความรักและอาลัยอย่างสุดซึ้ง

จากหลาน ๆ ของคุณน้า

พี่การุญ

เมื่อเย็นวันที่ 16 พ.ค. 17 คุณนิมิตและดิฉันได้ไปวัดเทพศิรินทร์ เพื่อเผาศพเจ้าคุณบริหารราชมานพ กลับมาถึงบ้านเวลาประมาณ 17.30 น. พอถอดเสื้อผ้าเสร็จได้ยินเสียงโทรศัพท์ ดิฉันก็เดินไปรับ คุณหมอเมตตาโทร ฯ มาบอกว่า "คุณอา คุณป้าการุญ ฯ อาการไม่ค่อยดี แล้วหนูจะโทร ฯ มาใหม่" ดิฉันนึกในใจว่า เมื่อวานนี้เอง ยังไปล้อพี่การุญอยู่ว่า "เมื่อไรจะกลับบ้านเสียที" พี่การุญตอบว่า "จะกลับพรุ่งนี้แล้วนะ (คือวันที่ 16) ห่วงบ้านห่วงเด็กจะไป ร.ร. กัน" แล้วพี่การุญก็จับมือถือแขนดิฉันคุยกันเรื่องอื่นต่อไป ประมาณ 15 นาที ดิฉันก็ลาแล้วข้ามไปเยี่ยมหมอนิภาวัณน์ที่ห้องตรงข้าม ยังได้เล่าให้หลานฟังว่าคุณแม่จะกลับพรุ่งนี้แล้วนะ หมอนิภาวัณน์ก็บอกว่า "หนูก็อยากกลับเหมือนกันเพราะเบื่อนอนเต็มที" นั่งได้สักครู่ดิฉันก็ลากลับ.........

และแล้วในค่ำวันที่ 16 พี่การุญก็ได้จากไปจริง ๆ ตามที่ได้พูดไว้ ดิฉันงงและทำอะไรไม่ถูก ได้รีบไป ร.พ. พร้อมกับจิ๋ม เพื่อไปดูพี่การุญในคืนนั้น พบพี่ชาย (อาจารย์เล็ก) และหลาน ๆ กำลังโศกเศร้าเสียใจ ดิฉันคิดว่า วันนี้ดิฉันควรเป็นคนเข้มแข็งที่สุด เพื่อจะได้ช่วยพี่และหลานให้เต็มมือ ดิฉันได้

อธิษฐานขอพระโปรดให้ดิฉันแข็งแรงในระยะ 4–5 **วันนี้** เพราะปรกติร่างกายดิฉันก็ไม่แข็งแรงเท่าใด มีแต่จิตใจเท่านั้นที่สู้ในการที่จะช่วยพี่ชายทุกอย่าง อาจารย์เล็กได้มอบให้ดิฉันจัดการทุกอย่างเกี่ยวกับพี่การุญซึ่งดิฉันก็เต็มใจอย่างยิ่งที่จะได้ช่วยเหลือพี่ชายและหลาน ๆ ในโอกาสเช่นนี้ ได้ปรึกษาหลาน ๆ และเริ่มลงมือตระเตรียมติดต่อและจัดซื้อสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ที่จะใช้ในพิธี แต่ดิฉันก็ไม่สามารถจะช่วยได้เต็มที่ดังที่ได้ตั้งใจไว้ ดังที่ทุกคนได้ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในค่ำวันที่ 17 แล้ว......

พี่การุญได้จากพวกเราไปแล้ว แต่พวกเราทุกคนทราบว่า พี่การุญได้ไปดี คือไปอยู่กับพระบิดาเจ้าในสรวงสวรรค์ แม้จะทราบว่า พี่การุญไปดีแต่พวกเราก็อดที่จะอาลัยรักและคิดถึงพี่การุญไม่ได้อันเป็นของธรรมดา แต่ขอให้ทุกคนอย่าลืมข้อที่ว่า การจากไปเป็นของธรรมดา ไม่วันหนึ่งก็วันใดทุกคนก็จะต้องจากโลกนี้ไป ชีวิตในโลกนี้สั้นนัก ชีวิตในโลกหน้าต่างหากที่ทุกคนควรจะแสวงหา ขอให้ทุกคนใช้ชีวิตในโลกนี้ในทางที่ดี เพื่อจะได้ไปพบกันอีกครั้งในอ้อมพระหัตถ์อันอบอุ่นของพระบิดาเจ้าของเรา

วิไล หงษ์ปาน และครอบครัว

แด่...อาการุญ

ชีวิตนั้นผันพรากกลับจากร่าง
หากอยู่กลางใจผู้รู้คุณค่า
ดุจประทีปแห่งหทัยฉายศรัทธา
ด้วยวิญญาณ์นี้ไซร้เราไม่ลืม
ขอพระผู้ทรงรักและศักดิ์สิทธิ์
โปรดรับจิตอาการุญอบอุ่นปลื้ม
ทรงรับคืนกลับไปชีพให้ยืม
ได้ดำดื่มสุขสันต์นิรันดร์กาล

ด้วยรักและอาลัย

จากหลาน "มังกรพันธุ์"

"เราจะพบกันอีก"

คุณครูการุญรัตน์ เป็นผู้ที่อยู่ในความทรงจำของเราเสมอ มิใช่แต่เพียงว่าเราเคยมีบ้านอยู่ในซอยเดียวกันเท่านั้น แต่ท่านเป็น ผู้ที่แสดงน้ำใจ เป็นมิตร เป็น กันเองให้ ความ สนิทสนมและช่วยเหลือ ครอบครัว ของเรา ยิ่งกว่า ญาติสนิท ของเราเสียอีก ท่านมักจะนั่งสนทนาด้วยเสมอกับพวกเราทุกคนที่บ้านเมื่อครั้งที่ครอบครัวเราอยู่สำเหร่ นอกจากนั้นในยามที่ครอบครัวเรามีวิกฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น มีเรื่องเป็น เรื่องตายขึ้นในครอบครัวของเรา ท่านและลูก ๆ ของท่าน ก็จะมาถึงบ้านเราก่อนคนอื่นทุกครั้ง คุณครูการุญรัตน์ยังเคยเป็นผู้ร่วมงานในกิจการต่าง ๆ ของสตรีคริสเตียน เป็นตัวตั้งตัวตีที่แข็งแรงในพระราชกิจของพระเจ้าในคริสตจักรสำเหร่อยู่เสมอ เราเคยไปเยี่ยมเยียนในละแวกบ้านสำเหร่ด้วยกัน คุณครูการุญเป็นผู้ที่มีอารมณ์ดี ไม่เคยปรากฏว่าได้โกรธหรืออาฆาตใครรุนแรง แม้แต่ในขณะที่ท่าน เจ็บป่วยอยู่ ก็แสดง ความ หนักแน่น ให้ เราได้เห็นว่าท่านเป็นพยานในความหวัง ความเชื่อ และความรัก ที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้น การจากไปของท่านเราจึงมิอาจที่จะเรียกได้ว่า ท่านได้ตายจากเราไป เพราะความทรงจำที่พวกเรามีต่อท่านนั้น ยังคงมีชีวิตชีวาอยู่เสมอ เราจึงพูดได้แต่เพียงว่าท่านจากไปอยู่กับพระเจ้า และวันหนึ่งเราคงจะพบกันอีกแน่.

พันธลี อรรฆภิญญ์

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง
เมื่อครั้งยังเป็นครูใหญ่โรงเรียนผดุงดรุณี

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

ถ่ายร่วมกับคณะสตรีคริสเตียน คริสตจักรที่ 1 สำเหร่

อาลัยรัก.....คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

อาลัยเหลือกล่าวอ้าง ถึงใจ เจ็บนา
เคยรักเคารพใน ท่านท้น
ทุกวันท่านปราศรัย อบอุ่น นักนอ
จิตท่านเมตตาล้น ทั่วผู้รู้กัน

เคยผูกพันร่วมด้วย ในงาน ครูนา
ยามท่านทำกิจการ หมั่นแท้
เป็นตัวอย่างบริหาร ดุจแม่ ลูกนา
โอนอ่อนเอาใจแม้ รุ่นน้องลูกหลาน

งานใดยากไม่ท้อ เพียรทำ
มีวิริยะประจำ จิตไว้
อ่อนโยนช่วยชักนำ ขนขื่น ขมแฮ
ระเบียบเป็นแบบให้ ลูกน้องเกรงใจ

วางตนทุกเมื่อได้ งดงาม
ยกย่องทุกคนยาม ถูกต้อง
ใครผิดก็เตือนตาม ควรแก่ เหตุนา
ใครขัดสนบ่ดบ้อง ช่วยให้ยากคลาย

ใจหายยินท่านสิ้น　　ฉับพลัน
ยิ่งกว่าดวงตะวัน　　จากฟ้า
จากไปไม่คืนหัน　　สู่ญาติ มิตรเฮย
จิตเยียบเย็นวุ่นว้า　　สุดเศร้าเสียใจ

ดวงวิญญาณท่านก้าว　　สู่สวรรค์
พระโปรดเมตตาพลัน　　รับไว้
พิทักษ์ท่านสุขสันต์　　โดยสงบ
ขอส่งจิตชิดใกล้　　เพื่อได้อนุสรณ์

ด้วยอาลัยรักอย่างสุดซึ้งจากใจของ

คณะครูโรงเรียนผดุงดรุณี

พี่การุญ !

พี่การุญ (การุญรัตน์ ไทยง) เคยเป็นครูใหญ่คนหนึ่งของโรงเรียน ผดุงดรุณี ประมวญ แม้บ้านจะอยู่ห่างไกลโรงเรียนมาก แต่ก็น้อยครั้งที่จะมาโรงเรียนสาย ต่อมาร่างกายเริ่มทรุดโทรม แต่ก็ไม่ยอมท้อถอย ทำการงานในหน้าที่อย่างเข้มแข็ง จนหลายครั้งเราทั้งหลายต้องเตือนให้คิดถึงสุขภาพของร่างกายให้มาก เราทั้งสองและเพื่อนร่วมชั้นอีกหลายคน เป็นนักเรียนโรงเรียนสตรีวังหลัง สำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียนที่มีชื่อเสียงนี้ พร้อมกันในปี ค.ศ. 1918 และเราทั้งสองมีอาชีพเป็นครูเรื่อยมา เมื่อพี่การุญมาจากเราทั้งหลายไปเช่นนี้ เราย่อมรู้สึกเสียใจและคิดถึงมิตรภาพอันเคยใกล้ชิดกันเป็นธรรมดา ขอให้บุตรหลาน และ ศิษยานุศิษย์ของพี่การุญอย่าลืมตัวอย่างอันดีของท่านไว้

ปรีดา วิชัย

'ครูใหญ่ของเรา'

เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคมนี้เอง หลังการประชุม พวกเรา 3-4 คนได้ชวนกันจะไปเยี่ยมกราบคุณครูใหญ่ การุญรัตน์ ไทยง ที่ได้ข่าวว่าเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาล เนื่องจากข้าพเจ้าติดนัดกับหมอทำฟัน จึงได้ขอตัวไม่ไปตามคำชวน ในวันนั้นข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน 18.45 นาฬิกา พอถึงบ้านได้พักใหญ่ ๆ ก็ได้รับ โทรศัพท์ แจ้งว่า คุณครูใหญ่ การุญรัตน์ สิ้นใจแล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจเล่าถึงความรู้สึกในตอนนั้นได้ ความตกใจ เสียใจ แค้นใจเจ็บใจน้อยใจตอนเองที่มิได้ไปตามคำชักชวนประดังท่วมท้นขึ้นมาดั่งจนรู้สึกเจ็บและตีบตันไปหมด คืนนั้นข้าพเจ้าทำอะไรไม่ได้เลย ยิ่งคิดยิ่งตื้นตีบยิ่งขึ้น ภาพระลึกเหตุการณ์ก่อน ๆ พรั่งพรูกันเข้ามาในสำนึก ทำให้อดเศร้าใจอาลัยมิได้

คิดถึงสมัยที่คุณครูการุญรัตน์ ไทยง เป็นครูใหญ่ของพวกเราที่ผดุงดรุณี พวกเราทุกคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านรู้สึกอบอุ่นเหลือเกิน แม้ว่าแต่ละคน ๆ มีวัยเกินจะเป็นเด็กกันเพียงไร แต่เมื่ออยู่กับคุณครูใหญ่การุญรัตน์แล้ว พวกเรามีความรู้สึกคล้ายกับเป็นเด็กใน ความ ปกครอง ของ ท่าน อยู่เสมอ เพราะท่านให้ความรัก เมตตา ปรานี แก่เราอย่างอบอุ่น ใน

ตอนเช้าแทบทุกเช้า ท่านมักจะมีขนมบ้าง ผลไม้ต่าง ๆ บ้างมาเป็นประจำ ข้าพเจ้าเป็นผู้ได้รับความเมตตาจากท่านเป็นพิเศษเสมอ เพราะข้าพเจ้ามีโอกาสทำงานใกล้ชิดกับท่านมาก หากเกิดเจ็บป่วยไปวันสองวัน ท่านจะแสดงความห่วงใยมากมายอุตส่าห์ไปเยี่ยมเยียนพร้อมด้วยของเยี่ยมล้นเหลือ สั่งแล้วสั่งอีกว่าให้หายดีเสียก่อนจึงค่อยไปทำงาน ทำให้ซาบซึ้งในความเมตตาของท่านเหลือเกิน จึงได้พยายามช่วยเหลือรับใช้ท่านมาด้วยความเต็มใจประหนึ่งรับใช้แม่ก็ปานกัน

คิดถึง อารมณ์ สนุกสนาน ของ ท่าน ที่ได้ เคย พูด คุยกับพวกเราแล้ว ทุกคนไม่เคยลืมภาพที่ท่านหัวเราะอย่างเบิกบานเต็มที่เลย ท่านชอบชวนให้พวกเราไปร่วมสนุกสนานกับท่านมาก ๆ คล้ายกับว่าเมื่อท่านได้เห็นพวกเราสนุกสนานกันมากเพียงไร ท่านก็มีความสุขมากปานนั้น ข้าพเจ้าชอบไปเที่ยวพักแรมกับท่าน เพราะท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า ประหนึ่งปฏิบัติต่อลูกหลานในครัวเรือน ทำให้อบอุ่นยิ่งนัก

คุณครูใหญ่การุญรัตน์ เป็นผู้มองคนในแง่ดีอยู่เสมอท่านมีความปรารถนาดีต่อทุก ๆ คน ท่านมักจะไม่ทราบว่าใครโกรธเคืองท่าน เพราะท่านไม่เคยโกรธใคร บางครั้งความห่วงใยบรรดาครูที่เจ็บป่วยมาก ท่านเพียรถามถึงอาการเจ็บป่วย

นั้น ๆ จนบางคนเข้าใจผิดคิดไปว่าท่านคอยจับผิด หลงโกรธเคืองท่าน แท้จริงในจิตใจของท่านบริสุทธิ์ มีแต่ความห่วงใยและกังวลถึงจริง ๆ มีบางครั้ง ความเข้า ใจของ ครูบาง คน ทำให้ท่านต้องเสียใจ แต่ก็ไม่โกรธตอบ กลับทวีความเอาใจง้องอนไม่ว่าจะเด็กเล็กเพียงไร ทำให้ไม่มีใครเคืองท่านไปได้นานหนำซ้ำกลับทำให้เกิดความ ละอาย ใจ ใน การ กระทำ ของตนไปเสียด้วยซ้ำ

อนึ่ง ในฐานะที่ท่านเป็นครูใหญ่ ท่านมีอำนาจที่จะวานหรือใช้ครูน้อยได้โดยเต็มที่ แต่ทุกครั้งหากท่านจะขอให้ทำอะไรให้ ท่านจะใช้คำ "**ขอความกรุณา**" นำมาก่อนเสมอ เช่นนี้แล้วจะมีใครอีกเล่าที่จะใจแข็งไม่ทำให้ท่านอย่างสุดแรง

ความรักความมีระเบียบเรียบร้อย รวมกับความไม่ถือตัว ทำให้เรามักจะได้เห็นคุณครูใหญ่การุญรัตน์เดินเก็บผงหรือกวาดบริเวณโรงเรียนด้วยตนเองเสมอ ทำให้ทุกคนที่เห็นเกิดความละอายใจ ต้องรีบช่วยเหลือโดยมิต้องให้ออกปาก

คุณครูใหญ่การุญรัตน์ ได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของท่านคลุกคลีอยู่กับโรงเรียนมาตลอดเวลา ทำให้เกิดความรักโรงเรียนและนักเรียนอย่างฝังใจ แม้ชีวิตในตอนปลายของท่านจะห่างจากโรงเรียนไป แต่เมื่อท่านมีโอกาสมาเยี่ยมโรงเรียนในวันครู

ข

หรือในวันคริสตมาส ท่านจะแสดงความรู้สึกดีใจและเป็นสุขเหลือเกิน ยิ่งเมื่อท่านได้เห็นนักเรียนทั้งหลายมารุมล้อมทักทายท่าน ท่านยิ่งตื้นตันใจ มองดูแล้วสบายใจนัก

เมื่อคุณครูใหญ่การุญรัตน์ออกจากโรงเรียนแล้ว ท่านห่างจากพวกเราไปบ้าง แต่พวกเราทราบดีว่า ท่านคิดถึงพวกเราอยู่เสมอไม่เคยลืมเลย ความกรุณาของท่านที่เคยมีต่อพวกเรามาก่อนนั้นเองเป็นสายใยให้พวกเราทุกคนระลึกถึงท่าน มักจะหาโอกาสไปกราบเยี่ยมท่านอยู่เป็นครั้งคราว เมื่อได้เห็นการต้อนรับของท่านแต่ละครั้งแล้วชื่นใจนัก พวกเราจึงไม่เบื่อที่จะไปคุยกับท่าน หากตั้งใจว่าจะแวะไปกราบท่านสัก 2–3 นาที ก็จะกลายเป็นชั่วโมงๆ ไป เพราะความอบอุ่นที่ได้รับจากการต้อนรับยื้อยุดไว้ ทำให้ไม่อยากจากท่านกลับ คุณความดีของท่านผูกใจเรานัก.

บัดนี้คุณครูการุญรัตน์ ไทยง จากเราไปแล้ว จากไปจริงๆ จากไปโดยไม่ให้โอกาสพวกเราพบท่านอีกแล้ว ต่อจากนี้ยามที่เราระลึกถึงท่าน เราจะพบท่านได้ก็แต่ในภาพแห่งความทรงจำในอดีตเท่านั้น เราทุกคนยังจำภาพวันแรกที่โรง-

เรียนเปิดทุกครั้ง ท่านจะโอบกอดพวกเราทุก ๆ คนด้วยความดีใจ ภาพที่ท่านหัวเราะอย่างเบิกบานเต็มที่ ภาพที่ท่านเดินก้มลงเก็บผงภายในบริเวณโรงเรียน ภาพที่ท่านชูดอกไม้ที่ได้รับจากนักเรียนเล็ก ๆ ขึ้นอวดพวกเราด้วยความปลื้มใจ ภาพที่ท่านขมีขมันต้อนรับขับสู้เมื่อเห็นเราไปกราบเยี่ยมเยียนท่านฯลฯ และสุดท้ายภาพที่ท่านนอนสงบเฉย ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น ไม่มีการต้อนรับเราอีกแล้ว บัดนี้ท่านลับร่างไปแล้ว โอกาสที่จะเห็นท่านไม่มีอีกแล้ว เศร้าใจสุดที่จะกล่าวได้ ดังนั้นพวกเราครูผดุงทั้งหลายขอรวมพลังใจ ส่งกระแสจิตระลึกถึงท่าน ไม่ว่าท่านจะไปสู่ภพใด ขอวิญญาณของท่านโปรดทราบด้วยว่าครูผดุงดรุณีรักเคารพและอาลัยท่านยิ่งนัก ขอพระได้โปรดรับท่านไว้ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ ให้ท่านได้พักโดยสงบสุขไปตลอดกาลเทอญ.

ด้วยใจเคารพรักและอาลัยอย่างสุดซึ้ง

ครูผดุงดรุณี

22 พฤษภาคม 2517

ฝากคิดถึง.....

21 พฤษภาคม 2517

หลังจากเลิกการประชุม เพื่อน ๆ ครูได้ถามว่า "จะฝากอะไรเยี่ยมคุณครูใหญ่บ้าง" ได้ฝากกราบไปเยี่ยม เพราะมัวยุ่งกับงานซึ่งใกล้จะเปิดภาคเรียน และระยะหลัง ๆ สุขภาพไม่สู้จะดีนัก จึงไม่มีโอกาสไปเยี่ยมเยียน

อาจารย์ระรื่นได้กลับมาบอกว่า "คุณครูใหญ่ฝากคิดถึงครูพยอม" ท่านดีใจเหลือเกินที่พวกครูได้ไปเยี่ยม ได้เรียกครูไปกอดทุกคน แล้วเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็ได้ข่าวที่ไม่คาดคิด ตกใจเหมือนกับได้ข่าวญาติผู้ใหญ่ที่เคารพรักจากไป เสียใจที่ไม่มีโอกาสได้กราบด้วยตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย เช่นเพื่อนครูที่ไปเยี่ยม

ภาพที่ท่านนอนสงบยิ้มเหมือนคนมีความสุข ทำให้ระลึกถึงสมัยเมื่อท่านปกครองพวกเราอยู่ ท่านเป็นคนมีอารมณ์ขัน โกรธใครไม่นาน ให้ความเมตตาแก่ผู้น้อยเสมอมา ไม่เคยดุว่าให้พวกเราช้ำใจ เมื่อไม่พอใจก็เพียงแต่บ่นว่าเยี่ยงผู้-ใหญ่จะพึงบ่นว่าลูกหลานเมื่อทำไม่ถูกใจเท่านั้น แม้แต่ท่านจากเราไปอย่างไม่มีวันกลับ ใบหน้าของท่านยังยิ้มละไมกับผู้ที่ไปเยี่ยมท่านเป็นครั้งสุดท้าย เป็นภาพที่พวกเราจะจดจำไว้ไม่มีวันลืม.

พยอม จาติกวนิช.

เมื่อถึงเวลาจำจาก

ทุกคนรู้สึกใจหาย

แต่ถึงกระนั้นใจเราไม่พราก

ด้วยหวังจะพบกันใหม่

ผัน มธุรธร

คุณครู การุญรัตน์ ไทยง นำนาวา ถึงธง เป้าหมาย สถิตเนา สู่คติภพ สุขสบาย ชีพผ่อง ก่องผกาย นิรันดร

หวนรำลึก หวนรำลึก
นึกถึกคุณ นึกถึงคุณ
การุญรัตน์

หวนรำลึกนึกถึงคุณการุญรัตน์
ท่านเคร่งครัดในงานด้านศาสนา
เป็นคริสเตียนซื่อตรงคงสัจจา
มั่นต่อยะโฮวาองค์เยซู
ท่านไม่เคยคลาดงานภารกอบกิจ
เสริมสัมพันธมิตรจิตสวยหรู
ด้านสังคมสงเคราะห์เหมาะเชิดชู
ใครเจ็บไข้ไร้ที่อยู่ท่านเยี่ยมเยียน

ประวัติงานดีเด่นเช่นที่กล่าว
ท่านยังก้าวเป็นประธานฯงานปวดเศียร
แห่งสตรี ฯ สำเหร่หวนเวียน
ปัจจุบันขยันเพียรผู้ปกครอง ฯ
อีกงานด้านอนุชนท่านขวนขวาย
เด็กหนุ่มสาวหญิงชายใกล้ชิดผอง
ทั้ง "ผดุงดรุณี" ที่ทำนอง
เป็นใหญ่ต้องหนักเหนื่อยเมื่อยใจกาย

งานโบว์แดงเด่นเด็ดเด็กเด็กแพ้
คือนักร้องดีแน่เสียงถวาย
แม้ยามป่วยหากเดินได้พอสบาย
ท่านผันผายเข้าประจำลำนำเพลง
อันเพลงไทยนมัสการทั้งเก่าใหม่
ท่านร้องได้ขึ้นใจกระฉับกระเฉง
ยี่สิบบทโปรดปรานมากอยากร้องเอง
แสนเสียดายสำเนียงเพลงจะรับฟัง

โอ้ว่าตั้งแต่นี้ไปเบื้องหน้า
สุดสายเนตรสุดสายตาสุดเสียงสั่ง
โอ้ว่าคราประชุมรุมประดัง
สุดจะนั่งสุดครบองค์สุดงงงวย
โอ้ว่าท่านจากไปใช่ไปเปล่า
สุดแสนเศร้าสุดคำนึงสุดดึงฉวย
โอ้ว่าน้ำตาเอ่อเอ้ออำนวย
สุดสรรอวยสุดรำพันสุดตันใจ

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสิงสถิตย์

ขอองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ไถ่
ขอองค์ทรงพระชนม์ชีพอมตัย
ขอประโลมดวงหทัย "บ้านไทยง"
ขอทุกผู้รู้ถ่องแท้แน่จิตพระ
ขอให้ซึ้งถึงวาระ ธ ประสงค์
ขอเสื่อมโศกสร่างสร้อยค่อยบรรจง
ขอดำรงตรงเยซูอยู่ชั่วกาย.

ด้วยความอาลัยยิ่ง

จาก

คณะสตรีคริสเตียนคริสตจักรที่ 1 ลำเหร่

(ส่วนบุญ ประสงค์สุข ประพันธ์)

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง ผู้รักพระเจ้า

ข้าพเจ้ารู้จักคุณครูประมาณ 50 ปี มาแล้ว เวลานั้นท่าน ได้สอน หนังสืออยู่ที่ โรงเรียน กรุงเทพ คริสเตียนวิทยาลัย ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนสอนอยู่ชั้นประถมปีที่ 3 และข้าพเจ้าได้เรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ 2 เวลาข้าพเจ้าเลิกเรียนก่อน เคยมาดูคุณ-ครูสอนและรู้สึก ว่าท่านเป็นครู ที่เคร่งครัด ในการสอน หนังสือเด็กมาก เด็กเกรงกลัวท่านและก็รักท่านมาก เพราะหลังจากจบการเรียนแล้ว เคยมาเยี่ยมท่านที่บ้าน และมาอวยพรท่านในวันมงคลต่าง ๆ ด้วยเสมอ คุณครูการุญรัตน์ ไทยง เป็นคริส-เตียนที่เอาใจใส่ในงานพระศาสนา ท่านสอนรวีวารศึกษา หัดเพลงร้องหมู่กับนักเรียนและครูถวายเกียรติยศพระเจ้า เป็นสมาชิกสตรีคริสเตียน เมื่อท่านมีกำลังอยู่ชอบไปเยี่ยมเยียนสมา-ชิกคริสเตียนด้วยกัน และส่งเสริมการงานพระคริสตศาสนาอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย เป็นตัวอย่างอันดีแก่คริสเตียนทั่ว ๆ ไป และจุดเด่นของท่านอีกอย่างหนึ่งคือเป็นนักร้องเพลงถวายเกียรติยศพระเจ้าเสียงดีผู้หนึ่ง ท่านถวายเสียงแก่พระเจ้าพร้อมอนุชนวัยรุ่นของคริสตจักรที่ 1 สำเหร่ จวบจนอายุท่านเข้าวัย 72 ปี ท่านเป็นผู้มีความเชื่อง่าย ๆ และสนใจ

ในการประกาศพระศาสนาแก่ผู้ยังไม่ได้เชื่อพระคริสต์เจ้า และบัดนี้ท่านได้จากเราไปอยู่กับพระเยซูคริสตเจ้าแล้ว ทุกคนรู้สึกเสียดายท่าน แต่อีกใจหนึ่งเราต่างก็ยินดีเพราะท่านได้เดินทางแห่งโลกนี้จบแล้ว ท่านไม่ต้องทุกข์ทรมานกับความเจ็บป่วยกับเนื้อหนังต่อไปอีกแล้ว เวลานี้วิญญานของท่านได้ไปสู่สรวงสวรรค์ และเฝ้าอยู่จำเพาะพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ท่านคงได้ร้องเพลงโมทนาสรรเสริญพระเจ้าอยู่ใน แผ่นสวรรค์แล้ว

เธียร เขียวขำแสง

ประธานธรรมกิจคริสตจักรที่ 1 ลำเหร่

คุณครูการุญรัตน์ที่ดิฉันรู้จัก

ดิฉันรู้จักและสนิทสนมกับท่านมากขึ้น เมื่อดิฉันมารับตำแหน่งประธานคณะสตรีคริสเตียนภาค 6 และประธานคณะสตรีคริสเตียนแห่งสภาคริสตจักรฯ ตามลำดับ ท่านเป็นตัวอย่างของคริสเตียนที่มีความเชื่อมั่น และรักพระเจ้าอย่างจริงใจ ท่านเคยพูดกับดิฉันเสมอว่า ท่านชอบมาร่วมประชุมกับคณะ-สตรีคริสเตียน เพราะทำให้ท่านมีความสุขและอิ่มใจ ถึงแม้ว่าในระยะหลัง ๆ สุขภาพของท่านจะทรุดโทรม ท่านก็ยังบอกว่า "ร่างกายไปไม่ไหว แต่ใจยังสู้" ดิฉันหวังว่าการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน ของคุณครูการุญรัตน์ จะเป็นแบบฉบับแก่สตรีคริสเตียนทุกคนในประเทศไทย

วรรณดี คันธวงศ์

คำลาครั้งสุดท้าย....ของ ตาด ประทีปะเสน

เช้าวันที่ 20 พฤษภาคม ค.ศ. 1974 เสียงโทรศัพท์กริ๊ง ๆ มีเสียงเบา ๆ มาตามสายว่า "ดิฉัน เป้า, ลูกคุณแม่การุญรัตน์ค่ะ ขอคุณครูเขียนคำไว้อาลัยให้คุณแม่หน่อยได้ไหมคะ คุณแม่เคยบอกลูก ๆ ว่า คุณครูเป็นครูของคุณแม่ที่คุณแม่รักนับถือมาก" ดิฉันตอบไปทันทีว่า "ได้" ทั้ง ๆ ที่ไม่แน่ใจตัวเองว่าจะเขียนได้

ครูการุญเป็นนักเรียนในโรงเรียนกุลสตรีวังหลัง สมัยที่ยังไม่ได้ย้ายและเปลี่ยนนามเป็นโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขาเป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง และประพฤติดี เป็นมิตรกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และเป็นกำลังใจแด่ครูผู้สอน เมื่อเขาเรียนจบหลักสูตรของโรงเรียนวังหลัง คือชั้นมัธยมบริบูรณ์ ซึ่งเทียบสมัยนี้เท่ากับ ม.ศ. 3 โรงเรียนซึ่งมีแหม่มโคล์ (มิสเอ็ดน่ะ เอส.โคล์) เป็นเจ้าของและผู้จัดการ ได้ขอให้เขาเป็นครูสอน ณ สถานที่นั้น เขาเป็นผู้ที่ดิฉันรักและไว้เนื้อเชื่อใจมาก จึงให้เขามีเตียงเล็ก ๆ นอนในห้องเดียวกับดิฉัน ครูการุญเป็นผู้มี

จิตใจอารีย์ยิ่งยวด เขาเคารพและยำเกรงดิฉันผู้เคยเป็นครูของเขา เวลากลางคืนเขาจะเข้านอนก่อนดิฉัน และตอนเช้าจะลุกขึ้นก่อนดิฉันตื่น ทำอย่างนี้ทุกวัน เพราะเกรงว่าจะรบกวนดิฉัน

เมื่อเขาลาออกไปอยู่บ้านที่สำเหร่ เขาไปเป็นครูสอนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยหลายปี ณ ที่นั้นเขาได้พบคู่ชีวิตของเขา คือ อาจารย์เล็ก ไทยง ชีวิตสมรสของเขาราบรื่น เขาขยันในงานสอนหนังสือ ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ภรรยา และมารดา อย่างครบถ้วน

บุตรของเขาได้รับการศึกษาดีทุกคน เมื่อครูการุญได้ลาออกจากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยแล้ว ก็ได้รับเชิญเป็นครูใหญ่โรงเรียนผดุงดรุณีหลายปี จนสุขภาพอ่อนลงจึงลาออกและพักผ่อนอยู่กับบ้าน เมื่อดิฉันพบครูการุญที่ไรเห็นแต่เขาหัวเราะพร้อมกับอาการบอกเล่าว่า เขาเป็นคนป่วยเสียแล้ว เย็น ๆ เขาจะแต่งตัว มือถือไม้เท้า เดินออกไปนั่งที่หน้าโบสถ์ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา อธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้า เขาว่าเขาพร้อมอยู่เสมอ และคอยท่าวันที่พระองค์จะทรงรับเขาไป

ทุกครั้งที่เราพบกันที่โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน เราทั้งสองคนจะก้มหน้าเข้าเฝ้าพระเจ้า อธิษฐาน ฝากวิญญาณของเราต่อพระองค์เจ้า ครั้งสุดท้ายก่อนหน้าเขาจะลาโลกนี้ไป ดิฉันได้ทราบว่าเขากำลังนอนอยู่บนเตียงพยาบาล พูดจาร่าเริง แล้วหัวใจเริ่มอ่อนลง ๆ จนสุดเสียง

ดิฉันเสียใจมากที่ขาดมิตรที่ดีอีกคนหนึ่ง แต่ยินดีที่เขาหมดความกระวนกระวายแห่งโลกนี้แล้ว ดวงวิญญาณของเขาไปสู่พระผู้เป็นเจ้า ด้วยความผาสุกที่สุด เขาได้พบความหวังของเขาแล้ว

"แม่การุญ จ๋า เธอไปก่อน ฉันจะตามไปทีหลัง"

นี่เป็นคำลาครั้งสุดท้ายของ ต. ประทีปะเสน เมื่อวันรด-น้ำ 17 พฤษภาคม 1974

"เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น และให้มีชีวิต ทุก ๆ คนที่วางใจในเรา แม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเรา จะไม่ตายเลย"

(กิตติคุณโยฮัน 11.25–26)

ตัวอย่างอันดีเลิศ

"ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น" 1 โยฮัน 4:16

คริสเตียนที่ดีย่อมเป็นผู้ที่ทำให้คนอื่นสามารถเห็นพระ-เจ้า คุณการุญเป็นคนหนึ่งที่เป็นอย่างนั้น

พระเยซูทรงสอนให้เรารัก พระเจ้าและ รัก เพื่อน บ้าน ทุกคนที่รู้จักคุณการุญทราบดีว่า ท่านรักพระเจ้าและท่านก็รักเพื่อนบ้านด้วย คุณการุญมีความสุขที่สุดเมื่อท่านอยู่กับคนอื่น ท่านชอบอยู่กับเพื่อน ๆ ชอบสอนเด็ก ๆ ชอบเยี่ยมเยียนคนเจ็บคนชรา เยี่ยมเยียนสมาชิกที่ขาดการประชุมนมัสการ เมื่อมีการประชุมที่ใดจะมีคุณการุญที่นั่น จะสังเกตได้จากเสียงหัวเราะของท่าน ท่านเป็นคนที่ชอบสนุกรื่นเริง ทุกคนที่ได้ยินเสียงท่านหัวเราะก็อดที่จะต้องหัวเราะไม่ได้ เพราะเสียงหัวเราะของท่านชวนให้หัวเราะและสนุกไปด้วย แม้ว่าท่านนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลท่านก็ยังหัวเราะได้ เมื่อท่านป่วยหนักหัวเราะไม่ออกเมื่อมิตรสหายไปเยี่ยม ทำให้เราเศร้าใจที่สุด

คุณการุญ เป็น คนที่ ชอบ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระเจ้าตลอดชีวิต เมื่อถึงคราวที่ตามองไม่ค่อยเห็นอ่านหนังสือไม่ได้

ท่านยังร้องเพลงได้เพราะท่านสามารถจำบทเพลงได้หลายสิบบท

คุณการุญเป็นคนที่ขยันมากไม่กลัวงาน ตั้งแต่สมัยเป็นเด็กจนเป็นผู้ใหญ่ ดิฉันชอบฟังท่านเล่าเรื่องชีวิตของท่านเมื่อท่านเป็นเด็ก และชีวิตสาว ๆ ท่านเป็นครูสอนหนังสือกลางวันเหน็ดเหนื่อยแล้ว ท่านยังหาเวลากลางคืน ตัดเสื้อ และเย็บปัก ถักร้อย ท่านเคยเล่าว่า ท่านได้เตรียมเสื้อ และปักเสื้อเองไว้สำหรับชุดแต่งงานของท่าน

แม้ว่าคุณการุญมีโรคหลายโรคมาเบียดเบียน และมีความทุกข์เหมือนคนอื่นทั่วไป แต่เพราะท่านมีความเชื่อในพระเจ้า และมอบชีวิตไว้กับพระองค์ท่านจะเอาชนะความทุกข์ต่าง ๆ ได้ คุณการุญได้ไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้จะไม่ลืมท่าน เราจะไม่เศร้าโศกเพราะเราทราบแน่ว่าคุณการุญได้อยู่กับพระเจ้าแล้ว เราขอขอบคุณพระเจ้า สำหรับชีวิตของท่าน ที่เป็นตัวอย่างอันดีเลิศแก่ชีวิตของเราทั้งหลาย.

จีนน์แบลเลอร์โจ

สตรีหมายเลข 1

คุณพี่การุญรัตน์ขา : ดิฉันขอยกย่องว่าเป็นสตรีหมายเลข 1 ในเครือสตรีคริสเตียนตามคุณลักษณะ ดังนี้ :-

เป็นแม่ที่ดีพร้อม

เป็นภรรยาที่ดีพร้อม

เป็นครูที่ดีพร้อม

เป็นสตรีคริสเตียนที่เข้มแข็งตลอดกาล

เป็นผู้มีอารมณ์ขัน หัวเราะได้ดัง ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นใด ทำให้ผู้พบเห็นและใกล้ชิดมีความสุขไปด้วย

เป็นนักแสดงที่เรียกน้ำตา และความขบขันครื้นเครงให้แก่ผู้ดูในการประชุมสตรีคริสเตียนทุกครั้ง ที่ประทับใจที่สุด ก็คือที่หนองแก เรื่อง "แกะเก้าสิบเก้าตัวอยู่ในคอก" เป็นผู้เลี้ยงไปติดตามแกะ 1 ตัวที่หายไปจนพบ

ขอคุณพี่จงนอนหลับพักผ่อนให้สบายจนกว่าเราจะพบกันอีก ในวันเสด็จกลับของพระเยซูเจ้า การเตรียมพร้อมของคุณพี่สำเร็จแล้ว

สุเพลิน พิบูลธรรม

แด่คุณครูการุญรัตน์ ไทยง

มีสองประการที่คุณครูได้ก่อความประทับใจให้แก่ผม คือ

1. ท่านมีนิสัยเป็นครูตลอด ไม่รู้จักเบื่อหน่ายในการสอน ตั้งแต่ท่านสอนอยู่ในโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย และในบั้นปลาย ท่านก็ยังสอนที่โรงเรียนผดุงดรุณี จนท่านป่วยจึงลาออก

2. ท่าน เป็น คริสเตียน ที่เป็น พยาน ถึง พระเยซู ตลอดชีวิตของท่าน แม้แต่ท่านป่วย พอท่านทุเลาท่านจะไปนมัสการที่โบสถ์สม่ำเสมอ เมื่อมีโอกาสท่านก็จะร่วมในศาสนกิจมิได้ขาด นับว่าท่านเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราผู้เป็นคริสเตียน เรามักจะมีข้ออ้างร้อยแปดพันประการ ในการไปโบสถ์หรือร่วมในศาสนกิจ

ผมเชื่อว่าเวลานี้วิญญาณของท่านไปอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมกับองค์สมเด็จพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว

อารีย์ เสมประสาท

แด่คุณแม่ครู...ครูการุญรัตน์ ไทยง

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง เป็นบุคคลที่น่ารักน่าเคารพของทุกคนที่ได้พบเห็นท่าน ท่านเป็นคนที่มีจิตใจเอื้ออารีต่อทุกคน ทุก ๆ คนที่รู้จักท่านจะเห็นว่าท่านเป็นคนร่าเริงแจ่มใส มีเสียงหัวเราะที่ทำให้โลกทั้งโลกหัวเราะไปกับท่านได้ ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงหัวเราะของท่าน ผู้นั้นจะลืมความทุกข์ของตนเองทันที ไม่เพียงเท่านั้น น้ำใจของท่านยังดีต่อทุกคนมาก เมื่อท่านรู้ว่าใครต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ท่านจะยื่นมือเข้าช่วยทันทีโดยไม่รอช้า ทั้ง ๆ ที่เจ็บป่วยอยู่ ถึงจะไกลแสนไกลท่านก็ให้ความช่วยเหลือจนถึงที่สุด พระคุณอันนี้จะตราตรึงไปตลอดชีวิตของดิฉันไม่มีวันลืม

วันที่ 16 พ.ค. ดิฉันได้ไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล เมื่อเด็กไปบอกกับท่านว่ามีคนมาเยี่ยม ท่านก็ถามว่าใครมาน่ะ เมื่อดิฉันตอบ ท่านจำเสียงได้ และพูดกับดิฉันว่า ตัวท่านนั้นสบายขึ้นกว่าเก่ามากแล้วและจะกลับบ้านวันนี้ แต่เห็นว่าโรงเรียนกำลังจะเปิดทุกคนไม่ค่อยว่าง คิดว่าจะกลับ บ้านพรุ่งนี้ ดิฉันดีใจมาก และพูดกับท่านว่า "คุณครูรีบกลับซีคะ ทุกคนคิดถึงคุณครูมาก" ท่านตอบว่า "ฉันก็คิดถึงทุกคนเหมือนกัน" และเมื่อดิฉันเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ท่านฟัง ท่านก็ส่งเสียงหัวเราะ

อันไพเราะจับใจ ที่ดิฉันว่าเสียงของท่านไพเราะนั้น เพราะดิฉันไม่เคยได้ยินว่า ผู้ใดซึ่งมีโรคภัยเบียดเบียนมากมายอย่างท่านและกำลังนอนเจ็บอยู่ จะสามารถหัวเราะได้เหมือนท่าน ท่านไม่เคยบ่นหรือพูดอะไรที่จะทำให้ผู้มาเยี่ยม ไม่สบายใจกลับบ้าน มีก็แต่ความชื่นใจที่ได้ไปเยี่ยมท่านเพราะเสียงหัวเราะอันเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี ของ ท่าน จะ ติดหู ของเรา กลับมาบ้าน ท่านมักจะถามถึงคนนั้นคนนี้อยู่เสมอ ท่านไม่เคยเว้นในการนมัสการพระเจ้า ท่านพยายามเดินมาโบสถ์ทุกอาทิตย์ ถึงระยะหลังนี้ เมื่อมาโบสถ์ท่านจะเหน็ดเหนื่อยมาก ท่านก็อดทน และชอบร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี ท่านมีความเชื่ออันแน่นแฟ้นไม่คลอนแคลน ท่านเป็นแบบอย่างอันดีงามของเราทุกคน

บัดนี้ คุณครูที่รักของเราได้จากพวกเรา ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอให้คุณงามความดีของท่านจงเป็นแบบอย่างอันดีสำหรับเราทุกคนต่อไป

ด้วยความรักและเคารพอย่างสูง

พรศรี กำแหงส่อง

การพบครั้งสุดท้าย

ในวันที่ 16 พฤษภาคม 2517 เวลา 15.00 น. มีความรู้สึกเป็นคำสั่ง ให้ไปเยี่ยมคุณครูการุญรัตน์ ข้าพเจ้าก็ไปทันที มีโอกาสเยี่ยม 2 คน คือ ลูกสาว พล. ต.ต. ชวน ศรีประสิทธิ์ แล้วก็ขึ้นไปเยี่ยมคุณครูการุญ ฯ เมื่อพบกันท่านยินดีจนน้ำตาไหล ท่านได้กอดข้าพเจ้าและจูบข้าพเจ้าถึง 3 ครั้ง ท่านบอกข้าพเจ้าว่า เล่าเรื่องงานที่ไปทำให้ฟังทีซิ ท่านบอกว่า ฉันอธิษฐานเผื่อเธอวันละหลายหน และส่งใจไปทำงานกับเธอ ฉันอยากจะไปกับเธอจริง ๆ พรุ่งนี้จะกลับบ้าน แต่วันนี้ท้องเดินอีก 3 ครั้ง ข้าพเจ้าบอกว่าไปบอกหมอซิ พยาบาลนำยามาให้ ท่านบอกว่าต้องลุกขึ้นกินยาถึงจะลง เราช่วยพยุงท่านนั่งเมื่อรับยาแล้ว ท่านคุยหลายอย่างและพูดบ่อย ๆ ฉันดีใจจริง ๆ ที่พบเธอ ข้าพเจ้ากลัวท่านจะเหนื่อยเลยลากลับ และในตอน 19.00 น. วันนั้น ข้าพเจ้าร่วมในทีมอธิษฐาน ได้อธิษฐานเผื่อท่าน และทุกคนในครอบครัวของท่าน เมื่อกลับมาถึงบ้านเวลา 21.00 น. ทางบ้านบอกว่าคุณครูการุญรัตน์เสียแล้ว ข้าพเจ้าตอบว่า โมทนาขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์รับท่านไปสมควรกับเวลาแล้ว ผู้จากไปก็เป็นสุข ผู้ที่ยังอยู่ก็ผจญทุกข์ต่อไป

คุณครูท่านเตรียมตัวของท่านพร้อมแล้ว เวลานี้ท่านอยู่ในเบื้องบรมสุขเกษมแล้วในเวลาไม่นานข้าพเจ้าจะพบคุณครูการุญรัตน์ที่นั่น พระเจ้าทรงสำแดงให้อาจารย์เปโตรเห็น และเขียนไว้ใน 2 เปโตร บท 3 ข้อ 8 ว่า "ดูก่อนพวกที่รัก อย่าลืมข้อนี้เสียเลย คือว่าวันเดียวของพระเจ้า เหมือนพันปี และพันปีแห่งโลกนี้ก็เหมือนวันเดียว"

คุณครูได้มอบเข็มกลัด 1 อันให้ข้าพเจ้า เข็มกลัดอันนั้นถ้าคิดความหมาย ราคาก็แพง คือแหม่มเอ็ดน่า โคล์ มอบเข็มกลัดอันนี้ให้คุณครูปลีกก่อนท่านกลับอเมริกา ก่อนตายครูปลีกได้มอบให้คุณครูการุญสองปีมาแล้ว คุณครูได้มอบเข็มกลัดนั้นให้ข้าพเจ้า ท่านบอกว่า ฉันคิดหลายเดือนมาแล้ว ควรมอบให้ใครที่ทำงานให้พระเจ้ามากที่สุด คิดไปคิดมาก็มาหยุดอยู่แค่เธอ ฉันขอมอบเข็มกลัดนี้กับเธอ ข้าพเจ้าเก็บเข็มกลัดนี้มา 1 ปี ใจก็รู้สึกว่าไม่เหมาะที่จะรับ เพราะ (1) ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นลูกศิษย์แหม่มโคล์ (2) คุณครูคิดว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้พระเจ้ามากที่สุด แต่ข้าพเจ้าคิดว่ามีผู้อื่น รับใช้พระเจ้ามากกว่าข้าพเจ้าก็มี (3) ข้าพเจ้าจึงมอบเข็มกลัดนี้ให้ภาค 6 เพื่อประมูลขายให้กับศิษย์เก่าแหม่มโคล์ จะได้เอาเงินมาสร้างสภา

สตรีคริสเตียนแห่งประเทศไทย ข้าพเจ้าก็ได้เรียนให้คุณครูทราบ

ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้พบและรู้จักคุณครูมา ข้าพเจ้าพิจารณาท่านยังไม่เคยพบข้อบกพร่องจากท่านผู้นี้เลย ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเป็นนางรูธคนที่สองในพระคัมภีร์ ตาท่านไม่เห็นชัดนัก ท่านยังนำหีมร้องเพลงพิเศษในโบสถ์ เสียงของท่านยังไพเราะ เสียงหัวเราะท่านเพราะจริง ๆ

ด้วยความรักและเคารพ
ทรัพย์ เขียวขำแสง

วันสุดท้าย...ที่ผมพบคุณครูการุญรัตน์ ไทยง

แม้ว่าบ้านผมอยู่ใกล้กับบ้านคุณครูการุญรัตน์ ไทยง ผมก็ไม่ค่อยมีโอกาสพบท่านนัก เพราะงานของผมต้องออกต่างจังหวัดอยู่ตลอดเวลา ทุกครั้งที่ผมกลับมาบ้าน ผมมักจะหาโอกาสไปเยี่ยมท่านแต่โดยมากจะพบท่านที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ เวลาผมเห็นท่าน ผมมักจะไปยืนอยู่ใกล้ ๆ เพราะตาของท่านไม่ค่อยดีตั้งแต่ท่านป่วยมา เวลามีใครมาอยู่ใกล้ ท่านมักจะเอามือมาจับ และถามว่า "นี่อาจารย์นีระใช่ไหม ?" ท่านเกือบจะไม่สงสัยเลย แล้วท่านก็หัวเราะพูดกับผมว่ายินดีมากที่ได้พบ "ฉันน่ะมันเรือผุแล้ว" แล้วก็หัวเราะอีก ถึงแม้ว่าวันนี้ท่านได้จากเราไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์แล้ว แต่เสียงหัวเราะของท่านก็ยังก้องอยู่ในหูของผม ท่านไม่เคยแสดงให้เราเห็นเลยว่าท่านไม่สบายจนผมได้ตั้งชื่อให้ท่านใหม่ว่า "มนุษย์กระดูกเหล็ก" ท่านชอบใจมากและท่านก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

ก่อนที่ท่านจะจากพวกเราไป ไม่กี่อาทิตย์ ท่านได้นัดให้ผมไปพบที่บ้านเพื่อไปธุระของผมด้วยกัน ผมยังบอกกับภรรยาว่า "อย่าไปรบกวนท่านเลย เพราะท่านไม่ค่อยแข็งแรง" แต่ภรรยาบอกว่า "ท่านสั่งให้ไปพบให้ได้" ความจริงผมก็อยากจะพบและคุยกับท่านด้วย เมื่อผมไปรับที่บ้านท่านได้แต่ง

ตัวเรียบร้อยแล้ว ท่านเดินลงจากบ้านมาขึ้นรถ แล้วเราก็ไปด้วยกัน ขณะที่ผมขับรถไป ใจผมเป็นห่วงกลัวท่านจะไม่สบาย เพราะความแออัดของจราจรและเสียงดังจากรถที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ผมเหลียวหลังดูท่านจะเห็น ท่านยกมือขึ้นเหนือศีรษะปากก็ภาวนาพึ่งไม่ถนัดนัก แต่ผมเข้าใจแน่ว่า ท่านภาวนาขอให้งานที่ไปติดต่อนั้นสำเร็จโดยการทรงนำของององค์พระผู้เป็นเจ้าท่านมีใจรักและห่วงใยจริง ๆ เราใช้เวลามากพอสมควรในการไปธุระ แต่ท่านไม่ได้แสดงความอ่อนเพลียเลย จนกระทั่งกลับถึงบ้าน ท่านช่วยเหลือโดยความรักและเสียสละจริง ๆ แม้ว่าท่านต้องลำบากในการเดินทาง ตั้งแต่วันนั้นผมไม่ได้พบท่านอีกจนกระทั่งท่านได้จากพวกเราไปอยู่กับพระเจ้า ท่านเป็นผู้ที่น่ารักและเสียสละจริง ๆ ครอบครัวของเราไม่สามารถจะลืมความดีที่ท่านมีต่อเราได้ ผมแน่ใจว่าบัดนี้วิญญาณของท่านได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านสบายทุกอย่างแล้ว ขอพระเจ้าได้โปรดสถิตอยู่กับท่านอาจารย์เล็ก ไทยง ตลอดจนบุตรหลานทุกคนและขอพระเจ้าทรงนำตลอดไปด้วย

นีระ กำแหงส่อง

รองประธานสภาคริสตจักรในประเทศไทย

ระลึกถึงคุณครูผู้จากไป

คุณครูการุญรัตน์ ไทยง เป็นคนไข้ประจำของโรงพยาบาลจนถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของท่าน ทุกครั้งที่พบคุณครูมักพูดถึงพระคุณของององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อท่าน ท่านชอบร้องเพลงนมัสการ โดยเฉพาะเพลงบทที่ 47 ซึ่งกล่าวถึงการทรงนำของพระเยซูคริสต์เจ้าที่มีต่อทุกคนที่ติดตามพระองค์ไป ชีวิตของคุณครูติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง คุณครูรักพระเจ้าและกระทำพระราชกิจของพระเจ้าจนถึงที่สุด

ทุกครั้งที่ พบท่านมัก ให้กำลังใจ แก่ข้าพเจ้าอยู่ เสมอในการทำงานของพระองค์ ทั้งให้คำแนะนำเสมอมา การจากไปของท่านย่อมนำความเศร้าโศกมาสู่ครอบครัว และผู้ที่เคารพรักท่าน ด้วยความศรัทธาที่ท่านมีต่อองค์พระเยซูคริสต์ คริสตชนเชื่อว่าการเดินทางของคุณครูสำหรับโลกนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่การเดินทางสู่ชีวิตนิรันดร์กำลังเริ่มต้น เพื่อไปยังเมืองบรมสุขเกษมที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

> *"ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานการพักผ่อนแก่ผู้ที่ล่วงลับ ประทานความหวังแก่ผู้ที่มีชีวิตอยู่ เพราะพระองค์ทรงเปลี่ยนความตายให้เป็นชีวิต ทรงเปลี่ยนความมืดให้เป็นความสว่าง ทรงเปลี่ยนความเศร้าโศกให้เป็นความปีติยินดี ที่ผู้เหล่านั้นรวมทั้งมิตรสหายของพระองค์ผู้นี้ ผู้สิ้นชีวิตในพระนามของพระองค์ จะไม่ต้องถูกการทดลองอีกต่อไป แต่ได้ทิ้งเรือนร่างนี้ไว้ และได้พำนักอยู่กับพระองค์แล้ว"*

สุเนตร โตกะหุต

ศาสนาจารย์ประจำโรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน

ไว้อาลัย

เราชาวคณะมัธยม 7 พ.ศ. 2460 แห่ง ร.ร. กุลสตรี-วังหลัง (แหม่มโคล์) ขอแสดงความเศร้าสลดใจอย่างสุดซึ้งต่อสกุล "ไทยง" ทุกท่านที่ได้สูญเสียภรรยาและมารดาที่รักไปโดยกระทันหัน

คุณการุญรัตน์ ไทยง เป็นผู้มีความกรุณาปรานีสมชื่อ เธอเป็นนักเรียนที่ดีมาก มีกิริยามารยาทเรียบร้อยสงบเสงี่ยม ใจดีใจเย็น เป็นที่รักของครูบาอาจารย์นักเรียนและเพื่อนร่วมชั้นทุกคน เธอคงรักษาคุณงามความดีเรื่อยมาจนวาระสุดท้าย เรามีความเสียใจอาลัยรักถึงเธอเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งได้ยินเสียงเธอร้องเพลงอย่างเพราะพริ้ง ยิ่งทำให้คิดถึงใหญ่ รู้สึกเหมือนได้สูญเสียญาติสนิทที่รักที่สุดไปคนหนึ่ง ขอพระผู้เป็นเจ้าของเธอจงเสด็จมารับวิญญาณของเธอไปสู่สรวงสวรรค์วิมานซึ่งเราเชื่อว่า เธอจะต้องไปถึงแน่ ๆ พวกเรากำลังจะตามเธอไปในไม่ช้านี้ แต่เมื่อมาคำนึงถึงตัวว่าไม่มีโอกาสจะได้พบเธอในสัมปรายภพยิ่งทำให้เศร้าสลดใจอาลัยอาวรณ์ถึงเธออย่างประมาณมิได้

จากเราชาวคณะมัธยม 7 พ.ศ. 2460 แห่ง ร.ร. กุลสตรีวังหลัง

20 พฤษภาคม 2517

ระลึกถึงคุณแม่

16 พฤษภาคม 2517 เป็นวันที่พวกเรา ชาว โปลิฯ ได้รับข่าวที่พวกเราไม่อยากจะเชื่อเลย การจากไปของ**อาจารย์การุญรัตน์ ไทยง** ซึ่งพวกเราเคารพท่านดุจ "คุณแม่" นั้น เป็นการจากไปอย่างกระทันหันเหลือเกิน ก็เมื่อวานนี้ เรายังไปเยี่ยมคุณแม่อยู่นี่นา คุณแม่ลุกขึ้นมาคุยกับพวกเราเหมือนกับคนไม่ได้เจ็บไข้อะไรเลย และยิ่งกว่านั้นคุณแม่ยังนัดกับอาจารย์ชัยธวัช ให้ไปรับคุณแม่กลับบ้านในวันศุกร์ที่ 17 เพราะคุณแม่หายดีแล้ว ในขณะนั้นพวกเราได้พึ่งรู้สึกดีใจไปกับอาจารย์เล็กและครอบครัว ที่คุณแม่หายบ่วยแล้วโดยไม่ได้เฉลียวใจเลยว่า คุณแม่จะได้กลับบ้านในวันศุกร์ที่ 17 นั้นในลักษณะอาการที่สงบ ปราศจากความทุกข์ใด ๆ ทั้งสิ้น

ตลอดเวลาที่ได้ใกล้ชิดกับครอบครัวไทยงมา พวกเราได้รับความเป็นกันเองจากทุกคนในครอบครัวเหมือนหนึ่งเป็นญาติ เราได้เห็นตัวอย่างของครอบครัวที่ดี ตัวอย่างของพ่อแม่ที่รักลูกอย่างหาที่เปรียบมิได้ คุณแม่จากไปครั้งนี้ คุณแม่ไปอย่างมีความสุข เพราะคุณแม่ได้ทำหน้าที่ของแม่ที่ประเสริฐไว้ครบถ้วนหมดแล้ว

ขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกโปรดนำคุณแม่ไปพบกับความสุขและความสงบในสัมปรายภพเทอญ

ด้วยความอาลัยรัก

คณะครูโรงเรียนกรุงเทพโปลิเทคนิค

เมื่อพบคุณแม่...วันนั้น

วันนั้นเวลาประมาณบ่ายโมง เราพากันไปเยี่ยมคุณแม่ที่โรงพยาบาล ดูคุณแม่ยังแข็งแรงนอกจากมีอาการป่วยให้เห็นเพียงอย่างเดียว คือ หัวเข่าเจ็บ เดินไม่ได้ คุณแม่ดูร่าเริง สดใส เตรียมตัวที่จะขออนุญาตคุณหมอกลับบ้านอีก 2–3 วันข้างหน้า วันนั้นคุณแม่คุยกับพวกเราอย่างสนุกสนาน คุณแม่เล่าถึงประวัติการทำงานโดยถามเราว่าทำงานกันมาคนละกี่ปี เมื่อพวกเราบอกไปว่า 2 ปี 3 ปี 4 ปี หรือ 5 ปีบ้าง คุณแม่ก็หัวเราะเสียงใสพร้อมกับพูดอย่างภูมิใจว่า

"ฉันน่ะทำงานมา 47 ปีแล้ว ตอนนี้ฉันเหมือนเรือผุเสียแล้ว" เรายังแย้งคุณแม่ว่า เดี๋ยวนี้เรือผุเขาเอาเข้าซ่อมหาชันมายาก็ใช้การได้ใหม่ แต่คุณแม่กลับยืนยันว่า

"ตลอด 4 ปีมานี้ ฉันต้องเข้าโรงพยาบาลมาทุกปี คงซ่อมไม่ไหวแล้ว" แต่ท่าทางที่คุณแม่พูดในวันนั้น ไม่ได้ดูเหมือนว่าคุณแม่เป็นเรือผุเลย พวกเราจึงไม่ได้สะดุดใจอะไร และไม่คิดเลยว่าคุณแม่จะจากพวกเราไปอย่างกระทันหัน เช่นนี้ มีอยู่ประโยคหนึ่ง คุณแม่พูดมาอย่างภูมิใจว่า

"ฉันดีใจที่ได้ทำหน้าที่ของแม่อย่างครบถ้วนแล้ว ลูก ๆ ก็จบปริญญาหมดทุกคน เพราะฉะนั้นฉันก็พร้อมเสมอที่จะตาย"

แม้ประโยคนี้เราก็ยังไม่สะดุดใจอีก กลับกระเซ้าคุณแม่ว่า คุณแม่ยังทำหน้าที่ไม่ครบเพราะลูกชายคนเล็กยังไม่ได้แต่ง

งาน คุณแม่คงหัวเราะเสียงใสเหมือนเดิม พวกเรายังจำเสียงนั้นได้ดี เราแกล้งขอมือคุณแม่มาดูลายมือ ทั้ง ๆ ที่ดูไม่เป็น แล้วบอกคุณแม่ว่าอายุคุณแม่ยังอยู่อีกนานมาก ต้องได้เห็นหลานอีกหลายคน คุณแม่หัวเราะอย่างมีความสุข ดูคุณแม่สดใสมากในวันนั้น คุณแม่บอกว่าชอบคุย ขอให้พวกเราไปคุยกับคุณแม่อีก เรารับปากอย่างเต็มคำต่อหน้าพี่เป้า แต่ขณะนี้ เราไม่สามารถที่จะคุยกับคุณแม่ได้ตามที่รับปากไว้เสียแล้ว เพราะคุณแม่ได้เดินทางไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้า ณ สวรรค์เบื้องบนแล้ว ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเลยว่าคุณแม่จะรีบจากไปเร็วเช่นนี้ ท่าทางและอาการของคุณแม่ที่พูดคุยกับเราในวันนั้นทำให้พวกเราแน่ใจเหลือเกินว่าคุณแม่จะต้องได้กลับบ้านตามที่คิดไว้อย่างแน่นอน ไม่น่าเชื่อเลยว่าหลังจากวันนั้นเพียง 3 วัน คุณแม่จะมาจากพวกเราไป

วิญญาณของคุณแม่อยู่ที่ใดขอได้โปรดรับทราบด้วยว่าพวกเรายังอาลัยรักคุณแม่และขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุณแม่ยึดถือ โปรดรับดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของคุณแม่ไว้ยังดินแดนบรมสุขด้วยเทอญ

ผ่องพรรณ อัศวโกวิท

พรศิริ สุกสว่าง

วณี วรศะริน

ฉัตรชัย ยังพลขันธ์

บ้าน.... ของคุณป้า

ยังมีที่หนึ่งซึ่งให้ความรักและให้ความอบอุ่นแก่พวกเรา "อนุชนสำเหร่" คือ "บ้านคุณป้า" ทุกครั้งที่พวกเรามาเยี่ยมจะได้เห็นใบหน้าอันยิ้มแย้มแสดงความยินดีที่เห็นพวกเรา เมื่อเราเข้าไปไหว้ คุณป้าจะถามว่า "ใครน่ะ?" และท่านจะหัวเราะเมื่อทราบว่าเป็นใครกันบ้าง

คุณป้าชอบร้องเพลง ท่านมักจะชวนเราให้ร้องเพลงเพื่อถวายเสียงแก่พระเจ้าในวันอาทิตย์เสมอ ท่านมีเพลงเก่าๆ ที่ไพเราะหลายเพลง ซึ่งเราจำได้ว่าเพลงแรกที่คุณป้าสอนเรา คือเพลง "ซ่อนกลิ่นในหุบเขา" เพลงนี้กล่าวถึงความรักของพระเจ้าและพระกรุณาคุณของพระองค์ คุณป้าร้องเพลงได้ไพเราะทีเดียวโดยเฉพาะความชัดเจนในถ้อยคำที่คุณป้ามักเตือนเราอยู่บ่อย ๆ

คุณป้าเป็นคนใจดี มีใจเมตตากรุณา ท่านให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ โดยเฉพาะกับพวกอนุชนด้วยแล้วท่านเปรียบเสมือนร่มพฤกษ์อันเป็นที่พักพิงของพวกเรา คุณป้ามีความเข้าใจเราเป็นอย่างดี ถึงแม้วัยของท่านกับเราจะต่างกันมาก

คุณป้าเป็นคนรักและเชื่อในพระเจ้ามาก ท่านไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ นอกจากท่านจะป่วยจริง ๆ เท่านั้น ท่านเตือนพวกเราให้รักพระเจ้า ให้หมั่นอธิษฐานอยู่เสมอ และท่านยังมีพระคัมภีร์สำหรับแจกพวกเราที่รับศีลใหม่อีกด้วย

วันที่เราพบคุณป้าเป็นครั้งสุดท้าย คือวันอาทิตย์ที่ 12 พฤษภาคม นี้ วันนั้นเราไปเยี่ยมคุณป้าที่โรงพยาบาลและนำเพลงพิเศษไปร้องให้ท่านฟัง เมื่อท่านทราบว่าพวกเรามา ท่านก็ยิ้มอย่างดีใจ เราร้องเพลงให้ท่านฟังหลายเพลง ซึ่งรวมเพลง "ซ่อนกลิ่นในหุบเขา" ที่ท่านรักด้วย เราจำกันไม่ค่อยได้ จึงขอร้องให้ท่านช่วยร้องด้วย พี่ชัยธวัช ยังล้อพวกเราว่ามาร้องเพลงให้คนเจ็บฟังหรือให้คนเจ็บสอนร้องเพลงกันแน่ น้ำเสียงของคุณป้าในตอนนั้นไม่แจ่มใสนัก แต่ท่านร้องออกมาด้วยความยินดีและเต็มใจ ที่แปลกที่สุดเมื่ออนุชนคนหนึ่งบอกให้คุณป้าร้องเพลง "พระเจ้าเป็นความรัก" และให้นึกว่าคุณป้าอยู่ที่โบสถ์ราวกับว่าคุณป้าจะไม่มีโอกาส มาร้อง เพลงนี้ ที่โบสถ์สำเหร่อีกแล้ว....เราดีใจที่เห็นคุณป้ามีความสุข ก่อนกลับบ้านเราบอกกับท่านว่า "เราคงพบกันวันอาทิตย์หน้าและจะร้องเพลงพิเศษร่วมกัน" ซึ่งก็เป็นความจริงเพราะเราได้พบกันแล้วเมื่อวันอาทิตย์ ทว่าท่านไม่ได้ร้องเพลงกับเราหากนอนสงบนิ่ง ฟังเราร้องเพลง...

ยังมีที่หนึ่ง ซึ่งให้ความรักและความอบอุ่นชั่วนิรันดร์กาล คือ วิมานของพระบิดาเจ้า ณ ที่นั้นจะเป็นที่พำนักของคุณป้าตลอดไป.........

สุดรักสุดอาลัย

อนุชนของคุณป้า

(อนุชนคริสตจักรที่ 1 สำเหร่)

19 พฤษภาคม 74

ทัศนะของพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าอย่างไร เกี่ยวกับความตายของมนุษย์ ?

โดย ศจ. สัมฤทธิ์ วงษ์สังข์
แผนกชูชีพแหล่งประชาคมในเมือง
สภาคริสตจักรในประเทศไทย

พระคริสตธรรมคัมภีร์เน้นถึงเรื่อง **ความเป็นอยู่**มากกว่าความตาย เพราะว่าความตายไม่ใช่เป็นเรื่องน่ากลัวสำหรับคริสเตียนผู้เชื่อในพระเจ้า หากบุคคลเหล่านั้นซึ่งในธรรมที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสอนไว้ แต่เราผู้เป็น**คนเป็น**ต่าง หากกำลัง เผชิญ กับปัญหา ของ ชีวิตว่า เราจะ มีชีวิต อยู่อย่างไรให้มีสันติสุข

1. ความตาย ในทัศนะของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ หมายถึง "การเปลี่ยนแปลงสภาพ" ของชีวิต เพื่อไปสู่อีกสภาวะหนึ่งอันเป็นสภาวะที่สาม ที่เราเรียกว่า "ตาย" ในภาษาชาวบ้านนั้นหมายถึงผู้ตายนั้นไม่หายใจ อวัยวะหยุดทำงาน พระเยซูเรียกในภาษาธรรมว่า "หลับอยู่" ถ้าภาษาคัมภีร์ใช้

คำว่า "ตาย" หมายถึงตายทางจิตวิญญาณ เช่น ลาซะโรตาย พระองค์ ว่าหลับอยู่ หญิงสาว คนนั้น ตาย พระองค์ ก็ว่า หลับอยู่, ลูกชายของหญิงม่ายตายพระองค์กล่าวว่าเขาหลับอยู่เช่นกัน คือ ยังไม่ตายจริง ๆ นั่นเอง แต่บุตรน้อยที่ประพฤติชั่วพระองค์ กลับตรัสว่า "เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้วแต่กลับเป็นขึ้นมาอีก, หายไปแต่ได้พบกันอีก ฉะนั้นผู้ที่เข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงสภาพของชีวิต ที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่าตายนั้นไม่เป็นเรื่องน่ากลัว ไม่ใช่เป็นเรื่องความหมดหวัง หรือเป็นการสิ้นสุดทุกอย่างของชีวิต เรายังมีโอกาสที่จะพบผู้ตายอีกสักวันหนึ่ง เพราะเขา เพียงหลับไปสู่อีก สภาวะหนึ่งที่ พระเยซูคริสต์ ไปจัด-แจงเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว

2. พระเจ้าเท่านั้นที่ชนะความตาย มนุษย์เคยกลัวความตายเพราะเป็นเรื่องลึกลับไม่เข้าใจ พระเยซูได้เคยทำการอัศจรรย์เรียก คนตายให้เป็น ขึ้นมาหลาย ครั้งใน พระคัมภีร์และพระองค์เองได้ชิม ลิ้มรส ความ ตาย ฝ่าย เนื้อ หนัง ด้วย พระองค์เอง ถึง 3 วันในอุโมงค์ฝังศพ และในที่สุดพระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ พระเยซูคริสต์สามารถอธิบายให้ท่านเข้าใจได้ว่าความตายคืออะไร และไม่เพียงเท่านั้นพระองค์ยังบอกถึงวิธีเอาชนะความตายอย่างไรด้วย "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น และให้มีชีวิตทุกคน ทุกคนที่วางใจในเรา แม้ว่าเขาตายแล้ว (ในภาษาธรรม) ก็ยังจะมีชีวิตอีก และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจ

ในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่อข้อนี้หรือฉนั้นบรรดาผู้ที่เป็นคริส-เตียนทั้งหลายควรจะเลิกกลัวความตาย (ในภาษาชาวบ้าน) ได้แล้วเพราะมิใช่เป็นเรื่องลึกลับอะไรอีก พระเยซูคริสต์ผู้เป็นประมุขของคริสตศาสนาเป็นผู้ที่ชนะความตาย เมื่อใดความตายมาสู่ท่านก็ขอให้ระลึกเสมอว่า พระเยซูคริสต์ได้ชิมมัน ก่อน แล้วและไม่เป็นเรื่องน่ากลัวอะไรเลยเป็นแต่เพียงหลับไปเท่านั้น"

3. ความตายของมนุษย์จริง ๆ คืออะไร ?

ครรภ์ของมารดาได้เตรียมการเกิดครั้ง แรก ของ มนุษย์ แต่การเกิดยังดำเนินต่อไปเมื่อความบาปเข้าสู่ ชีวิต จนกระทั่งจิตวิญญาณตาย "ค่าจ้างของความบาปคือความตาย" จึงจำเป็นที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง มิฉะนั้นท่านจะเข้าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้นิโกเดโมไม่เข้าใจการบังเกิดครั้งที่สองและบางคนในยุคนี้ ก็ ไม่ เข้า ใจ แบบ เดียว กับความคิดของนิโกเดโมด้วยเช่นกัน นั่นเป็นการเรียนรู้แล้วว่านิโกเดโม**ตายเป็นครั้งแรก** คือตายทั้ง ๆ ที่เป็นอยู่ ตายในบาปของตัว ถ้านิโกเดโมแก่ตายฝังดินนั่นเป็นการตาย**ตายครั้งที่สอง** แต่ถ้านิโกเดโมไม่เชื่อพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์ เจ้าเป็น อันว่าต้องตายนิรันดร์ คือ**ตายครั้งที่สาม** ตายครั้งหลังเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

พระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ทรง ทราบ แล้วว่า มนุษย์ เช่นเราท่านกำลังเผชิญกับปัญหาของความตาย เพราะมนุษย์ไม่รู้วิธี

จะติดต่อกับพระเจ้าอย่างถูกต้อง ไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์ถึงว่า "หนทาง" สำหรับชีวิตของผู้ที่ตายจะไปสู่อีกสภาวะหนึ่งได้ เป็นการรับรองว่าท่านผู้ใดที่เชื่อในพระเยซูคริสต์จะได้ไปสู่ที่สันติสุขดังญาติของท่านที่กำลังไปในเวลานี้ เป็นการยืนยันว่าไม่มีทางอื่นนอกจากทางแห่งไม้กางเขน "ไม่มีผู้ใดไปถึงพระบิดาเว้นไว้มาทางเรา" ท่านทั้งหลายได้รับบทเรียนอะไรจากผู้ตาย คุณครูการุญรัตน์ ไทยง ได้จากไปก่อนหน้าเรานั้นเป็นกฎเกณฑ์ที่พระเจ้ากำหนดให้มนุษย์ตายหนหนึ่งทุกคน ความตายของคุณครูการุญรัตน์มิใช่เป็นปัญหา ท่านเป็นบุคคลของพระเจ้าที่พร้อมแล้ว **แต่เราหรือท่าน**ต่างหากที่เป็นปัญหาว่าจะอยู่กันอย่างไร จะสมัครใจตายในภาษาชาวบ้านหรือภาษาธรรมที่มีอยู่ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ทุกคนต้องตายในภาษาชาวบ้านสักเวลาใดเวลาหนึ่งไม่เร็วก็ช้า แต่พระเยซูคริสต์ไม่ปรารถนาให้ใครสักคนหนึ่งต้องตายในภาษาธรรม ถ้าท่านรับเชื่อพึ่งในพระองค์ ท่านจะมีชีวิตนิรันดร์โลกนี้และในโลกหน้าอันเป็นสภาวะใหม่ที่มนุษย์ทุกคนกำลังจะไปถึง

ข้อพระคัมภีร์ที่ประกอบ

บุตรน้อย ลูกา 15.11–32, หญิงม่าย ลูกา 7.11–17, หญิงสาวตาย มัดธาย 9.24–26, ลาซะโร โยฮัน บทที่ 11, โยฮัน 3.1–15, 14.1–7 ปฐมกาล 3.1–24.

20/5/1974

คริสตชนที่ดี

เพื่อนผมคนหนึ่งบอกผมว่า การเป็นคริสตชนที่ดีนั้น เป็นได้ไม่ยากเลย

เป็นอย่างไรนะ? ผมถาม

เขาว่า เมื่ออยากเป็นคริสตชนที่ดีต้องถือสุภาษิตว่า... "พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง"...

คงจะจริงอย่างที่เพื่อนผมว่าเสียแล้วซิครับ!

ด้วยว่า ในวงการของคริสตชนไทยทุกวันนี้ การปฏิบัติตามหรือมีแนวความคิดที่ไม่ตรงตามผู้นำทางศาสนา มักจะถูก (ด่า) ว่า (ต่อ) ว่า ลับหลังอยู่เสมอ

ก่อนจาก เพื่อนก็บอกอีกว่า อย่าลืมนะ...ปลาหมอตายเพราะปาก...

เมื่ออยากเป็นคริสตชนที่ดีแล้ว จำเอาไว้ จำเอาไว้ อย่าพูดมาก อย่าพูดมาก จำเอาไว้

ผมก็อยากเป็นคริสตชนที่ดีเหมือนกันนี่ครับ

เมื่อไม่ให้พูดก็ไม่พูดละ แต่ยังขอคิดอยู่และเขียนอยู่

อย่างไรก็ตาม เหลือแต่เพียงการคิดอย่างเดียวเท่านั้นที่มนุษย์ยังมีอยู่เป็นอิสระอย่างแท้จริง

การเขียนก็ถูกขีดขั้นไว้แล้ว

สมัยปัจจุบัน การคิดเป็นเพียงอิสระอันเดียวของมนุษย์ที่พระเจ้าประทานพรให้

เพราะการคิดนั้นไม่จำเป็นต้องมีขอบเขตขีดขั้น

เมื่อไรที่มนุษย์ถูกจำกัดสิทธิในการคิด

แล้วมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างมาจะมีอะไรเหลือ ?

คิด ๆ ไป ผมคงไม่ได้เป็นคริสตชนที่ดีเสียแล้วละครับ

เพราะตัวอย่างของคริสตชนที่ดีอย่างที่เพื่อนผมว่า จะเป็นคริสตชนที่แตะต้องไม่ได้เสียด้วยซิ

ครับแล้วผมจะเป็นคริสตชนได้อย่างไร ?

พงษ์ ตนานนท์

คริสตศาสโนวาท

"ถ้าผู้ใดในพวกท่าน ขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวง ด้วยพระกรุณา และมิได้ทรงตำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูลขอ"

– *ยาโกโบ 1:5*

บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา

บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า เขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่มบริบูรณ์

บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณาตอบ

บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า เขาจะได้เห็นพระเจ้า"

บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า พระเจ้าจะทรงเรียกเขาว่าเป็นบุตร

บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหง เพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา

เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหง และนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จ เพราะเราท่านก็เป็นสุข

จงชื่นชมยินดี เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงผู้เผยพระวจนะ ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

– มัดธาย 5:3–12

ความตายก็ถูกกลืนถึงปราชัยแล้ว
โอ มัจจุราชเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน
โอ มัจจุราชเอ๋ย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน
สาธุการแด่พระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสตเจ้าของเรา

– 1 โกรินโธ 15:56–57

อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลงก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่าน ในย่าน พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยว เก็บ ชีวิตนิรันดร์จากพระ-วิญญาณนั้น อย่าให้เราเลื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร เหตุฉะนั้นถ้าเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวงและเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ

– ฆะลาเตีย 6:7–10

ใครเล่าชนะโลก ไม่ใช่คนอื่น คือผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

– 1 โยฮัน 5:5

ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ก็จะดำรงชีวิตนั้นไว้นิรันดร

— *โยฮัน 12:25*

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในใจข้าพระองค์ และฟื้นน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์

— *สดุดี 51:10*

เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราเราให้แก่ท่านทั้งหลาย

— *โยฮัน 14:27*

จงรับองค์พระผู้เป็นเจ้า .... จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

— *มัดธาย 22:39*

ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน

— *2 โกรินโธ 4:16*

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

— *ฟีลิปปอย 4:6*

ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า

— *โยฮันต้น 4:7*

พระเจ้าเป็นความรัก ประจักษ์ในพระเยซู

เสด็จลงมาสู่ โลกมนุษย์ช่วยป่วงชน

ความรักนั้นใหญ่หลวง เปรียบห้วงน้ำกระแสชล

ฟอกล้างดวงกมล ปุถุชนพ้นราคี

เจริญ วิชัย

หน้าสุดท้าย

ในโอกาสที่จัดการฌาปนกิจศพของ คุณแม่การุญรัตน์ ไทยง ครั้งนี้ คุณพ่อเป็นผู้ให้ความเห็นและความปรารถนาที่จะให้ลูก ๆ ช่วยกันจัดพิมพ์หนังสือที่ระลึกขึ้นเล่มเล็ก ๆ เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่คุณแม่ที่รัก กระผม พี่ ๆ และคณะผู้จัดทำทุกคนยินดีเป็นอย่างมาก จึงได้ร่วมมือกันจัดโดยรีบด่วน

ข้อความใด ๆ ถ้าผิดพลาดขอโปรดอภัย ในโอกาสนี้กระผมขอขอบคุณ ห้างหุ้นส่วนจำกัดไทยการพิมพ์ ณ ที่นี้ด้วยที่เอื้อเฟื้อเร่งพิมพ์อนุสรณ์เล่มนี้ อย่างเร่งด่วนจนสำเร็จ ได้ตามความตั้งใจ

หากหนังสือเล่มนี้จะยังประโยชน์แก่ผู้อ่านอย่างใดอย่างหนึ่ง กระผมขออุทิศส่วนกุศลแด่ดวงวิญญาณของคุณแม่ที่รักที่สุดของกระผม ผู้ล่วงลับไปแล้วนั้นทุกประการ

ชัยธวัช ไทยง พี่ ๆ และคณะผู้จัดทำ

พิมพ์ที่ไทยการพิมพ์ ๑๑๑-๙๒1 ถนนสีลม (ข้างโรงแรมรามา) กรุงเทพฯ

โทร. 35355 นายอ้วน ตระกูลสิน ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2517